

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VI, NR. 59

aprilie 2004

Comunicat

Colegiul Liderilor Federației Sindicatelor Libere din Învățământ, întrunit în ședința din data de 22 aprilie 2004, analizând starea materială a salariaților din învățământ, constată că această categorie socio-profesională continuă să fie marginalizată și umilită de factorii decizionali din România.

În timp ce guvernantii și clasa politică afirmă în permanență că, datorită situației economice a României, bugetul învățământului trebuie să fie unul de austeritate, în alte sectoare bugetare, prin legi speciale, salariile au fost majorate substanțial, ceea ce a condus la creșterea decalajului între salariile personalului din învățământ și cele ale salariaților din aceste sectoare.

Colegiul Liderilor F.S.L.I. consideră că majorarea salariilor personalului didactic în medie cu 5% este total insuficientă pentru rezolvarea problemelor sociale cu care se confruntă personalul din învățământ și, în consecință, solicită Guvernului și Parlamentului României:

* Începerea imediată a negocierilor unei legi speciale de salarizare pentru toți salariații din învățământ, inclusiv personalul nedidactic, care să se aplice de la 1 iulie 2004;

* Stabilirea prin această lege specială de salarizare a valorii coeficientului de multiplicare 1 la nivelul salariului minim pe economie.

În situația în care revendicările noastre nu sunt soluționate, vom trece la următoarele forme de luptă sindicală:

Președinte
Aurel CORNEA
Președinte al S.L.L.I.C.S. Neamț
Prof. Florin FLORESCU

(Continuare în pag. 3)

MEREU DOAR VORBE ȘI MINCIUNI REFRENUL PUTERII: NU SUNT BANI!

Intrăm în cea de-a cincea lună a anului și semne de mai bine și de rodnicie nu se arată, deși e primăvară și toată lumea speră să fie un an bun.

Și slujitorii școlii au sperat și îndrăznesc să spere că ceva trebuie să se întâmple, chiar împotriva păcălelii de 1 aprilie: majorarea salariilor cu 5%.

N-a fost nici o păcăleală, e mult de când nu mai știm să rîdem și să ne păcălim. A fost minciună pe față, a fost o mare și sfruntată obrăznicie guvernamentală (ministerială). Același refren amar rostit cu zîmbetul sadic al celor de la Putere: Nu sunt bani.

Merităm mult mai mult, merităm coroane și lauri, medalii și onoruri naționale, dar nu merităm piine, nu merităm lapte, nu merităm carne și, mai ales, nu merităm slova cărților

tipărite și necitite din librăriile atât de generoase în titluri și autori. Am ajuns să tăiem brazii, așa de drepti și frumoși pentru a-i așeza orizontal în rafturi prăfuite sau decorative pentru cei care au bani, dar care nu simt nici cîntecul viorii în copacul verde și nici măcar sănătatea oferită generos chiar celui care-l sacrifică.

"Vae victis!" - durerea noastră e mare, surdă și amară, dar va veni și vremea pedepselor pentru cei răi și nedrepti.

Guvernantii noștri, în loc de

5% creștere salarială, au "antamat" noi runde de negocieri cu sindicatele în vederea unei "noi legi a salarizării în învățământ", începînd cu 1 iulie 2004. Nerușinare de ultimă speță. Rezultatele alegerilor din 10 iunie vor decide dacă actuala putere pleacă sau rămîne și atunci

Biroul Operativ
Secretar Executiv
Prof. Ștefan CORNEANU
(Continuare în pag. 3)

Istoria din sufletul meu

Cu mai mulți ani în urmă mă îndreptam spre Valea Albă împreună cu tata și ajunsesem la un lan de grâu. Vezi acești maci? Au ieșit câte unul pentru fiecare erou căzut și s-au

înroșit de la sângele lor. Mulți au fost și din sat de la noi, iar această vale a fost roșie de sânge, așa cum este acum roșie de maci. Cuvintele tatei, despre care știam că nu minte, au căpătat o profunzime deosebită pentru copilul de atunci, iar inima avea să-mi înghețe de spaimă când, ajuns în biserică-mausoleu de la Războieni, mi s-a spus că ne aflăm pe oasele celor căzuți la Valea Albă. De atunci, pronunț Războieni cu un tremur în glas cu respect și pioșenie pentru tot ce ține de acest nume. Am convingerea că toți fiii satelor din jurul Văii Albe ce-și respectă Neamul și Țara simt același lucru. În anii cruntei înclăștări, satele din acest perimetru au fost ferite de pârjolul pustiitor, dar n-au fost nicicum privilegiate. Acoperite de codri seculari, au fost înconjurare cu puternice șanțuri de apărare și au avut un rol strategic în acea luptă (vezi Planul luptei de la Războieni la Muzeul de istorie al Moldovei). Un cronicar turc

Mihai SOLOMON
(Continuare în pag. 6)

La vară, va ploua din nou cu premii

Scriu aceste rânduri nu cu multă vreme înaintea serbărilor școlare, prilej cu care vor fi decernate premii cu duiumul și vor fi puse pe frunțile copiilor și adolescenților zeci de mii de coroane.

Dacă judecăm drept, învățătura rămîne cea mai în crîncenată înclăștare a fragilității umane în lupta pentru cucerirea redutei cunoașterii și a bunei-purtări. Așadar, sute de mii de școlari rîvnesc cu ardoare diplome și coro-

nite. Și, pentru că rîvnesc, va ploua din nou cu premii.

Parafrazându-l pe un cunoscut om de cultură, îmi îngăduiesc să susțin că mulțimea premiilor este un semn de sărăcie a valorilor, nicidecum unul al abundenței științei de carte și al conduitei civilizate.

Un fost elev, devenit ulterior un poet foarte cunoscut îmi spunea adesea că „numărul mare de premii creează iluzii false și a i le crea unui om înseamnă a-l ucide. O școală serioasă și o societate de același fel, adăuga el, nu se pot naște prin schimb de amabilități.” Cunoșcînd bine că învățătura nu este la îndemîna oricui, un alt

fost elev îmi zicea cu amărăciune că „Vai de școala cu mulți premianți!”

Cît mă privește, dacă mi-ar sta în putîntă, aș înmîna, la sfîrșitul fiecărui an de învățămînt, câte o diplomă de merit fiecărui școlar care se încumetă eroic să vină zi de zi în sala de clasă, să fie cuminte și să asculte glasurile dascălilor și ale cărților. Numai că viața școlii are regulile ei și, potrivit acestora, nu pot fi amestecate în chip lamentabil valorile cu nonvalori.

În aproape patru decenii trăite intens în școala românească, mi-a fost dat să văd premianți autentici

(puțini) și alții urcați nemeritat și deloc inocent pe podium (mulți).

Pentru a-mi susține afirmația, aduc în discuție o situație concretă din școala în care lucrez: dintre șefii de promoție ai claselor a VIII-a, din ultimii 15 ani, numai doi-trei au confirmat. Ceilalți s-au dovedit a fi elevi obișnuiți, urmînd în viață o traiectorie deloc strălucitoare.

Suntem o țară de premianți. Absența criteriilor, ușurința de a renunța la ele provoacă, nici vorbă, atomizarea valorilor și descurajează munca asiduă.

Dacă ești fiul sau fiica lui X sau Y, dacă ești foarte bun la două-trei discipline de învățămînt și „mort” la toate celelalte, meriți pre-

miul cel mare.

Însumate, numeroasele premii acordate fără discernămint înseamnă o bucurie de-o clipă și un neadevăr de prost-gust, cu bătaie lungă.

Să mai spun că părinții școlarilor merituosi din unele țări europene refuză ca odraslele lor să fie premiate, așteptînd ca viața să fie aceea care să le valideze meritele? N-ar crede nimeni în țara aceasta. Dacă ar crede, n-ar mai fi, anual, atîta înghesuială a școlărilor, pentru obținerea cu orice preț a coronetelor și diplomelor.

Prof. George ȚIGĂU

1 MAI CAPITALIST

Pe vremea comunistilor, oamenii muncii mergeau de 1 Mai la defilare, la mici foarte mici și bere acră. Istoria zilei respective n-a început însă cu comunizarea țării. Începuturile sale se pierd în negura vremurilor. Așa se zice, nu?

Ziua de 1 Mai, numită popular Arminden și consacrată de Biserica Ortodoxă Creștină Sfîntului Prooroc Ieremia, se structurează în reprezentarea sa arhaică pe un prototip universal: pomul vieții. Denumirea populară de Arminden (Armindeni) este pusă de lingviști în legătură cu vechiul slav "ieremiindini" (ziua lui Ieremia). Sărbătoarea în sine este însă cu mult mai veche decît denumirea dată ulterior și se leagă de culturile vegetative, care se efectuau primăvara, la început de nou anotimp și nou an. Ea exprimă pînă în zilele noastre (v. Mircea Eliade- Copacul de mai) ideea de regenerare a omului primăvara printr-o participare activă a acestuia la reînvierea vegetativei, deci la regenerarea cosmosului.

La romani, ne spune Vergiliu în lucrarea sa De rerum inventoribus era obiceiul ca de 1 mai tinerii, de ambele sexe, să iasă voioși în cîmp și să aducă acasă, cîntînd, crengi verzi de

Dumitru RUSU (Continuare în pag. 6)

AM INTRAT ÎN NATO... FĂRĂ 5%

Sedinta Consiliului Național al Liderilor, Ședința Consiliului Județean- Ședința comună- Directorii de unități școlare și Liderii Sindicali din școlile nemtene- au fost acțiuni din luna martie și începutul lunii aprilie care au dezbătut probleme care au stat și stau mereu în atenția tuturor celor din învățământ.

Vestile pe care le-am primit nu au darul de a ne bucura: am așteptat cu sufletul la gură proiectul Ordonanței de Urgență pentru cea mărire salarială cu 5% începând cu data de 1 aprilie 2004.

Prin Contractul Colectiv de Muncă la nivel unic de ramură învățământ 2003/ 2004, între MECT și Federațiile Sindicale, în capitolul IV- art. 33, alin. 3- MECT se obligă ca, după consultarea federațiilor sindicale reprezentative, să inițieze un proiect de lege prin care să se asigure o majorare a salariilor personalului din învățământ, în medie cu 5%, de natură să asigure stimularea accesului tinerilor în sistem și promovarea acestora (sic).

A trecut și 2 aprilie 2004.

Alături de toată suflarea românească și noi cei din învățământ am sprijinit intrarea în NATO și fără cei... 5%.

Am simțit aceeași atitudine de desconsiderare și umilire a celor care lucrăm în acest sistem- învățământul.

Într-un interviu acordat revistei Tribuna Învățământului, nr. 738 din 15- 21 martie, domnul ministru Alexandru Athanasie menționa: "Ne-am angajat prin contractul colectiv de muncă să promovăm un proiect de lege de majorare cu 5% a fondului de salarii în învățământ. În mod necondiționat, noi credem că o finanțare suplimentară a salariilor profesorilor este un lucru necesar și binevenit". Am încheiat citatul.

Oare așa va fi? Noi avem răbdare- pentru că așa suntem noi, profesorii, răbdători.

Dar nu avem dreptul să renunțăm și nu vom renunța. Vom lupta cu arma noastră- cuvântul- dialogul cu oamenii și cu... puterea, vom încerca să învingem cu semnăturile dumneavoastră pentru un Proiect de modificare a Legii privind obținerea, pentru 2005, a 6% din PIB.

Valerian PERCĂ
Lider Sindical

UN DESTIN CE SE CONFUNDĂ CU ȘCOALA

Scoala face parte din viața noastră. Indiferent de numărul anilor petrecuți pe băncile școlii, tinerețea noastră a trecut printre cărți și ghiozdane.

Pentru unii, tinerețea de care vorbim se încheie la 14, 18 sau 25 de ani. Pentru alții, tinerețea se încheie mult mai târziu. Acești păstrători ai tinereții vesnice, profesorii, sunt pretutindeni. Îi vedem în zilele de sărbătoare cu brațele pline de flori. Le vedem fața scaldată în lumină ori de câte ori unul din discipolii lor a atins un țel nobil. De fapt, îi vedem în fiecare zi și, uneori, avem chiar timpul necesar să le spunem: "Bună ziua, domnule profesor!"

Unii sunt severi, exigenți, alții sunt joviali, cu sufletul deschis. Toți fac același lucru: pregătesc copiii pentru viață.

Festivitățile, examenele naționale, rezultatele deosebite sau scandalurile, sunt motivele care aduc, de obicei, școala în centrul atenției. Într-o societate normală, existența școlii este continuă. Și din acest motiv, ar trebui să încercăm să mai facem cițiva pași spre rîvnita normalitate.

Ar trebui să observăm că a munci bine este o performanță. Corectitudinea, abnegația și spiritul de sacrificiu sunt trăsături ce trebuie cultivate cu mai multă hotărîre. Mulți dintre profesorii noștri pot

fi caracterizați în acest fel. Pentru unii dintre ei destinul se confundă cu școala.

Domnul profesor Sandu Petru este unul dintre aceștia. În anul 1990 a fost numit director al Liceului Sportiv- Roman. A îndrumat pregătirea a mii de elevi și a păstrat neștirbit renumele liceului. Chiar dacă vremurile, uneori tulburi, au determinat schimbări formale în cadrul Liceului cu program sportiv s-a făcut aceeași educație de calitate.

Au fost dotate și modernizate sălile de clasă dar mai ales bazele sportive. Despre rezultatele și performanțele sportive am mai scris. Ceea ce vrem să demonstrăm este să conștientizăm că nimic nu vine de la sine. Directorul influențează în mod hotărîtor dezvoltarea școlii. Pentru școli nu s-a inventat sistemul "pilot automat". Puțini sunt dispuși să recunoască faptul că poziția de director impune și sacrificii și mai puțini sunt dispuși să aprecieze aceste sacrificii.

Și pentru că devotamentul față de școală este o boală incurabilă- cînd ne vom întîlni cu dumnealui- alături de elevi și părinți îi vom spune:

Bună ziua Domnule profesor!

Prof. Valerian PERCĂ

GRUPUL ȘCOLAR VASILE SAV - 30

Rar vezi o școală cum este Grupul Școlar- Vasile Sav din Roman- iubită cu ațita patimă de elevii și cadrele ei didactice. Țin la școala lor și fac totul s-o mențină între cele mai bune

din țirgul Romanului. Reușesc acest lucru prin performanțele lor la învățătură și prin oferta lor educațională valoroasă: clase de matematică- informatică, clase de electrotehnică, numeroase activități extracurriculare. Performanțele și seriozitatea celor de aici- elevi, personalul didactic auxiliar,

corpul profesoral, directorii liceului atrag sprijinul conștient al Inspectoratului școlar și al comunității locale. Primarul orașului este considerat de-al casei, cu respectul autorității și al omului de care depind multe din cîte se fac în folosul școlii. De asemenea, părinții sunt receptivi și interesați în sens constructiv iar partenerii se dovedesc activi în programe educative foarte interesante. Meritul pentru cîte se fac în cadrul Grupului Școlar Vasile Sav din Roman este, cum se obișnuiește a se spune în asemenea împrejurări, colectiv. Dar ce iese în evidență, recunoscut și de la nivelul claselor și al cancelariei, ca și din constatările observatorului de afară, este managementul promovat de directorul liceului, domnul profesor Zaharia Dan.

Activitățile ce se vor desfășura, în această primăvară, în cadrul acestui Grup Școlar, au o semnificație

aparte, avînd în vedere faptul că vor avea loc manifestări cu ocazia împlinirii a 30 de ani de cînd a fost înființată prima clasă de liceu.

Este vorba despre o sărbătoare care onorează generația actuală de cadre didactice și elevi care trăiesc și momentele de ascensiune ale acestei unități de învățământ.

Luînd în considerare actuala ofertă educațională, apoi parteneriatele școlare europene în care școala este implicată, rezultatele deosebite obținute de elevii liceului pe toate planurile sunt argumente care confirmă că pentru școala învățământului românesc, o școală cu astfel de rădăcini și cu un prezent atît de solid reprezintă o certitudine.

Valerian PERCĂ

ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII

Scoala de arte și meserii are parte de o evoluție ezitantă și un viitor incert. În ultima vreme clasele respective se adresează acelor absolvenți de gimnaziu pentru care școlarizarea prin liceu ar fi neindicată sau chiar imposibilă din motive lesne de înțeles: pregătire generală necorespunzătoare, motivare insuficientă, dificultăți materiale. S-ar părea că școala de arte și meserii este o prelungire forțată a învățământului obligatoriu de 10 ani. Un accent deosebit s-a pus pe instruirea practică, căreia i se aloacă un număr însemnat de ore. Unde și cum se desfășoară această instruire ne este cunoscută. În baza materială a desfășurării instruirii practice (atelierelor școlare) nu s-au făcut investiții serioase. Practica în producție se

organizează cu toată clasa. Este indicația ministerului. Meseriile ar trebui să se stabilească prin consultarea agenților economici. Așa să fie? Majoritatea școlilor propun meserii în funcție de dotarea atelierelor și de existența personalului calificat. Alfabetul unei meserii trebuie să se învețe în școală, într-un cadru organizat, securizat și controlat.

Planul de școlarizare trebuie să fie aprobat numai după ce fiecare școală face dovada că dispune de bază materială și umană necesară pregătirii: săli de clasă, ateliere, dotări, cadre didactice de specialitate. Pentru că meseria... este o mare profesiune.

Prof. Neculai IFTIMIE
Liceul Industrial nr. 3- Roman

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

MARCEL DRAGOTESCU: "Piatra Neamț - file de monografie"

La Editura "Cetatea Doamnei" (director, Viorel Nicolau) a apărut recent o nouă variantă a monografiei municipiului Piatra Neamț realizată de profesorul Marcel Dragotescu, personalitate culturală cunoscută și apreciată de pietreni (care ne-a părăsit cu cîțva timp în urmă) și care a lăsat în bibliotecă mai multe cărți despre Piatra Neamț și alte zone turistice din județ. Lui Marcel Dragotescu îi datorăm apariția în timp a mai multor cărți documentare și ghiduri, o serie de lucrări privind arheologia și istoria județului Neamț, care au întregit prin valoarea lor bibliografică documentară a acestui județ. În 1976, sub semnătura aceluiași autor apărea "Piatra Neamț, mic îndreptar turis-

tic", un util ghid practic pentru cei care vor să cunoască zona Pietrei Neamțului. Cartea de față, editată în condiții grafice de excepție, grație unor sponsori generoși (RIFIL, familia primarului Ion Rotaru, Publiserv, Urban, Moldocim, SOCIN, TLSIT, Moldocor, Asociația filatelitelor Neamț) este mai mult decît un ghid turistic, o adevărată monografie a municipiului de la poalele Pietricicăi. Structurat în patru capitole principale, volumul informează pe cititor cu toate datele principale necesare pentru a cunoaște Piatra Neamț: cadrul natural, istoria orașului, principalele obiective de interes turistic din această capitală de județ, precum și zonele turistice din împrejurimi. Cartea beneficiază și de rezumate ale conținutului ei în limbile engleză, franceză și germană, o hartă a municipiului, un album de

fotografii de epocă și imagini actuale, ce ilustrează principalele monumente arhitectonice și de patrimoniu din municipiu și împrejurimi, un nomenclator al străzilor, precum și adresele utile oricărui turist.

EVENIMENT EDITORIAL

Bazîndu-se pe o documentare atentă și aproape exhaustivă a datelor și informațiilor legate de Piatra Neamț, prin cercetarea unei bibliografii foarte bogate, Marcel Dragotescu nu se rezumă doar la înșiruirea lor rece și precisă, ci le filtrează prin sensibilitatea sa scriitoricească, odată cu analiza atentă a fenomenelor care au

evoluat odată cu ridicarea urbei de acum 500 de ani pînă în prezent. Sînt dezvăluite izvoarele prin care este menționată această așezare, cunoscută încă din civilizația geto-dacică sub numele Petrodava. Deosebit de interesante sînt paginile care evocă istoria acestui oraș de la începutul secolului XX pînă după al doilea război mondial, perioadă istorică în care s-a construit orașul modern. Autorul nu uită să integreze datele seci legate de ridicarea principalelor monumente arhitecturale din oraș cu evoluția lui socială, economică, culturală.

Cunoscător strălucit al istoriei județului Neamț, Marcel Dragotescu propune cititorului cinci itinerare turistice care cuprind majoritatea monumentelor artistice, istorice, culturale și religioase din zona Neamțului. Ni se propune un drum pe Valea Bistriței, spre Cheile

Bicazului și Durău, altul spre mănăstirile din zona Tirgu Neamț - Vinători Neamț, cu abatere prin Horaia și Tirpești. Zona Războieni - Hanul Ancuței este tratată separat, apoi orașul Roman. În sfîrșit, cititorul (turistul) este invitat să se bucure de frumusețea naturală unică din zona Tazlăului.

Precizia stilului și bogata informație fac din cartea lui Marcel Dragotescu mai mult decît o simplă monografie utilă doar turiștilor. E o carte în care autorul a pus nu numai informație și analiză ci și mult suflet. Un dar făcut urbei care l-a adoptat printre fiii ei de seamă, în care a trăit o viață de om (după ce absolvise Facultatea de istorie din București, ca șef de promoție în 1957, plecat fiind din Craiova natală) și căreia i s-a dedicat în mod exemplar.

Nicolae SAVA

EVOCARA MODELELOR PROF. VICTOR SAVIN

In orice ramură a activității umane, modelul a fost și rămâne un punct de atracție, o necesitate și un reper al memoriei individuale și colective.

Din timpul anilor de liceu îmi apare tot mai des figura profesorului de limba și literatura română, Victor Savin, un model de orator, de pedagog, de cetățean implicat în treburile obștei.

Lecțiile profesorului reușeau să încordeze la maximum resorturile sufletului, pentru a avea o stare de înălțare spirituală.

Dorind să obțin date biografice cât mai autentice despre profesor, cu emoție și cu mult respect m-am dus la soția profesorului, D-na Eufrosina Savin, tot profesoară eminentă de limba franceză, acum cu vârsta de 98 ani.

La această respectabilă vârstă, D-na Savin poate întreține o discuție foarte agreabilă, păstrează în memorie evenimente ale convorbirilor și repetă din când în când: "A fost foarte inteligent dar n-a avut noroc".

În mie, această formulare îmi întărește concluzia că toți fiii valoroși ai acestui neam n-au avut noroc, cum n-a avut nici neamul însuși.

Din "arhiva" familiei, mi-a pus la dispoziție documente ce conțin date biografice ale profesorului, din care am ales:

Victor Savin s-a născut în anul 1905, în comuna Loca, jud. Bacău, din părinți țărani, fără dare de mână, pentru care un copil dat la școli secundare și universitare, era o imposibilitate.

Școala primară a făcut-o în satul său natal Bibirești. Cursul

gimnazial la seminarul Veniamin din Iași, iar cursurile liceale la Liceul Național din Iași, ca elev bursier, între anii 1921-1925.

În anii 1925-1929 a urmat cursurile Facultății de litere și filozofie de la Universitatea din Iași, trecând examenul de licență în filozofie și litere cu mențiunea "Cum laude".

În anul 1931, a trecut examenul de capacitate pentru profesori secundari la specialitățile filozofie cu media 9,35, Limba și literatura română cu media 9,50.

În anii de liceu și facultate a

trăit din bursă, din meditații și făcând-o pe cîntărețul bisericesc.

După ce a fost numit profesor, a predat la diferite unități de învățămînt din Iași, Gherla, Bălți, Galați și Cernăuți.

Între anii 1935-1952, a fost profesor la Liceul Teoretic Petru Rareș din Piatra Neamț.

Între 1952-1954 este deținut politic în închisorile comuniste, pentru că atitudinea sa patriotică deranja regimul de import instalat în România după anul 1944.

După eliberarea din închisoare a fost repartizat la Școala de 7 ani din comuna Bistrița; un profesor de elită preda la clasele 5-7.

După 1956, pînă la pensionare a fost din nou numit profesor la Liceul Petru Rareș, la catedra de Literatură Română.

Activitatea sa didactică se bucură de aprecieri deosebite, chiar din timpul desfășurării ei, așa cum reiese din consemnările aflate în procesele verbale făcute de inspectori de talie națională.

Inspectorul Octavia Gheorghiu, asistînd în anul 1941, la o lecție despre Nicolae Bălcescu, a încheiat procesul verbal cu următoarele cuvinte: "Am apreciat în lecția sa, preocuparea estetică și cea națională, mai ales în vremea aceasta de durere națională (ne fuseseră răpite din trupul țării Basarabia, Bucovina de Nord și Nordul Transilvaniei), e nevoie să se folosească orice ocazie pentru a încorda la maximum resorturile sufletului românesc în vederea unei noi înălțări.

DL Savin a înțeles perfect acest imperativ al ceasului de față și a făcut într-adevăr pe elevi să vibreze sub impresia unui covârșitor sentiment patriotic".

Inspectorul N. Negru, care inspectează școala la 11 dec. 1943, menționează în procesul verbal: "S-a citit apoi de profesor celebra poezie "Mănăstirea Curtea de Argeș", cu o lectură memorabilă și în condiții optime de liniște și atenție la clasă. A fost o citire a poeziei, exemplară. Au concurat aici,

nuanțarea, respectul punctuației și timbrul vocii, mimica, elemente care îi captează pe elevi, îi vrăjesc.

A fost o lecție de factură superioară situînd pe Dl. profesor Savin în rîndul profesorilor rari, al profesorilor de elită a învățămîntului nostru secundar.

Am mulțumit și felicitat, atît pe profesor cît și pe elevi, pentru clipa de înaltă plăcere sufletească ce mi-au dat-o".

Din cele relatate se desprinde cu ușurință, emoția puternică pe care au trăit-o cei doi inspectori, asistînd la lecțiile profesorului, emoții ca la un mare spectacol.

Așa erau lecțiile lui Victor Savin. Lecții spectacol.

N-am să uit niciodată întimplarea, cînd în calitate de diriginte a fost solicitat să motiveze absentele elevilor. Elevii erau pregătiți cu cerere de motivare. Profesorul le-a spus: "Am să vă motivez absentele nu în baza cererilor ci pe cuvînt de onoare. S-a coborît de la catedră și cea 15 minute a vorbit despre ce înseamnă cuvîntul de onoare. Atît a fost de convingător, încît fiecare elev care avea absențe, s-a dus la catedră și a cerut motivarea pentru adevăratul motiv al absențării.

Profesorul avea caractere. A avut activitate publicistică de-a lungul anilor de profesor, din care putem aminti: articole cu conținut literar și pedagogic la ziarul "Limba" și "Opinia" din Iași, "Dimineata" și "Adevărul" din București, "Flacăra" din Piatra Neamț.

A publicat studii sociologice și psihologice la revista "Minerva" din Iași.

A avut o bogată activitate pe linie didactică, între anii 1931-1939 la Piatra Neamț, cînd a condus cercuri pedagogice, avînd o mare contribuție la înțelegerea fenomenului didactic pentru profesorii mai tineri.

Profesorul a trecut la cele veșnice în anul 1975. N-a lăsat o operă scrisă, dar s-a risipit în toți aceia care, frecventînd cursul liceului teoretic și cel comercial, au avut dorința de a se adăpa la valorile spirituale ale culturii, ale dragostei de patrie și ale cuvîntului rostit cu ațîta măiestrie de Victor Savin.

Constantin MĂRCULESCU

MEREU DOAR VORBE ȘI MINCIUNI REFRENUL PUTERII: NU SUNT BANI!

(Urmare din pag. 1)

Vom vedea noi alte și alte runde de negocieri. Dar nerușinarea e și mai mare și nuanțată. Prin această "nouă lege", în urma nu știu cîtor calcule sofisticate, se va ajunge în final la un salariu mărit cu un 1 kg de carne sau 10 franzete (circa 120.000 în medie!!)

Ajunge domnilor! La Consiliul Național al liderilor din 22 aprilie (ce coincidență stranie- au mai fost niște vestite teze și tot pe 22 aprilie!!) s-a hotărît deschiderea conflictului și formele de protest: grevă de avertisment 26 mai 2004 (orele 11,00-13,00) în toată țara; marș și miting în București pe data de 2 iunie; neîncheierea situației școlare; boicotarea examenelor de capacitate și bacalaureat și chiar înghețarea anului școlar.

Încrîncenare mare, decizii ferme, deci: la treabă băieți! Depinde acum de noi, de cei peste 400.000 salariați ai învățămîntului din întreaga țară. De cît de uniți vom fi, de cît de fermi vom fi, de cît de mulți vom fi depinde izbînda noastră.

La noi la Neamț, în ședința Biroului Operativ s-a hotărît în această săptămînă ședințe cu toți liderii pe zone pentru organizarea în cît mai bune condiții a acestor forme succesive de protest. S-a hotărît ca în ziua grevei de avertisment, în cele două ore 11,00-13,00 toate unitățile școlare din Piatra Neamț, Roman și Tg. Neamț și din zonele limitrofe să iasă în stradă cu mic cu mare într-un marș de protest iar în cele trei orașe, în mitinguri de scurtă durată să fie prezentate în sinteză nemulțumirile și revendicările celor din învățămînt.

Nu spun vorbe mari: avem prilejul să ne arătăm forța și tăria, avem prilejul să arătăm celor din jur și mai ales nouă, că nu suntem numai șovăielnici și concilianți, că știm și noi ca și alții dinaintea noastră să rostim hotărît și să demonstrăm în aceeași măsură că: Pe de aici nu se mai trece!

Sîntem ai țării, suntem ai acestui popor, dar și țara și poporul trebuie să fie cu noi, adică cu dreptatea și adevărul. Și nu uitați, deschideți bine ochii și vedeți cu cine votați!

Dumnezeu să ne ajute, dar noi să fim alături de Dumnezeu!

COMUNICAT

(Urmare din pag. 1)

1. Grevă de avertisment în data de 26 mai, între orele 11,00-13,00;

2. Miting urmat de marș de protest în data de 2 iunie 2004.

Totodată, Colegiul Liderilor F.S.L.I. își rezervă dreptul de a continua acțiunile de protest prin neîncheierea situației școlare, boicotarea testărilor naționale și a examenului de bacalaureat, precum și prin declanșarea grevei generale.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

EVENIMENT: LIVIU SUHAR LA GALERIA VERT

LIVIU SUHAR, profesor universitar și plastician ieșean cu un palmares impresionant, inconfundabil și sigur de măiestria sa, dorit și solicitat de marile galerii de artă din țară și străinătate, a expus în aproape întreaga lume. Lucrările sale se află în majoritatea muzeelor naționale, în colecții de stat și particulare din România, în diferite colecții particulare din SUA, Canada, Venezuela, Peru, Israel, Grecia, Germania, Elveția, Italia, Spania, Olanda, Austria, Franța. Este prezent cu lucrări în colecția permanentă a Muzeului Municipal din Poitiers (Franța), a Concernului VOLKSWAGEN (Germania) etc. Saturat de premii și distincții la care mulți nici nu visează, în 2000 primește Ordinul național "Serviciu credincios în grad de

Cavaler". Spațiul gazetăresc nu permite un desfășurător pe măsura C.V-ului sau, care se întinde pe cinci pagini format A4, cu un corp de literă mărunț! Un album "Liviu Suhar" a fost editat la Iași, în 2003, o culegere de eseuri, "Pledoarie pentru obiectul metamorfozei", apărută în același an, tot la Iași, ar defini lapidar imaginea plenu-

dinii hrănitoare a creatorului care a respins radical compromisul.

O expoziție SUHAR, la Piatra Neamț este un eveniment cultural excepțional!

Viata imaginată pe care o trăim în răstimpul contemplării tablourilor ni se pare un joc facil care ne eliberează momentan de existența noastră gravă și problematică. Plasticianul nu uită să introducă în opera sa propria-i personalitate; ne-o oferă ca și cum s-ar fi confecționat singură, fără intervenția unui subiect determinat, fixat într-un loc din spațiu și într-un moment al timpului. Cu patru stagii de documentare în Spania, grație unor burse de studii și cercetare (la Madrid și Barcelona), Liviu Suhar pare tentat mai mult de aspectul exterior al muzelor mute lucrate de italianul Giorgio De Chirico și simplitatea savant-ematică a personajelor lui Henry Moore. Spațiile și geometria su-

gerează, discret, aceleași nume pomenite mai sus dar cu o "tăietură" ceva mai succulentă ca la Renee Magritte. Pînzele semnate de SUHAR au carnația și parfumul fructelor mediteraneene cu perspective arhitectonice în spiritul inconfundabilului Le Corbusier. Te poți gîndi, pe alocuri, la un mozaic roman din secolul al II-lea al erei creștine (aflat la Muzeul Vaticanului, din Roma), atribuit maestrului Heraclius. Grupul de vase aninate în copac-răspunde metaforei: sunt păsări transfigurate, gîtul presuselor ulcioare terminîndu-se precum "Măiestrele" brăncușiene. Abia dacă poți ghici o depărtată vecinătate cu spaniolul Francisco de Zurbaran ("Natură statică cu patru vase", aflat la PRADO, în Madrid) și cu Juan Sanchez Cotan ("Gutuie, varză, pepene și castroave" - Fine Arts Society of San Diego, California) ori cu MU-CH'I

(Dinastia Sung din Sud -sec.XIII, "Șase prune"-Muzeul Daitoku-ji din Kyoto, Japonia). Toate tablourile lui Liviu Suhar sunt necondiționat un "brand": Suhar! Dar nu lipsește nici "duhul" lui Picasso (discret), asemeni sexualității camuflate, abia perceptibilă în gura unor ulcioare "vorbitoare".

"Ponderea vizuală este sporită cu ajutorul unui nivel de semnificație suplimentar", ar spune azi, Jose Ortega y Gasset. Pe lîngă Picasso, poate că și Matisse ar avea ceva de spus. Erudiția academică a domnului Suhar este doar un pretext. "Autostrada" pe care circulă plasticianul ieșean are parfum mediteraneean, arhitectul nu este izgonit din pictură iar imaginea nu se limitează la pura vizualitate, dar te determină să meditezi confortabil și la semnificațiile umbrelor.

Mihail-Sorin GAIDĂU

Mediul înconjurător în care preșcolarii și școlarii își desfășoară activitatea reprezintă, prin aspectele lui foarte diferite, un factor ce influențează permanent personalitatea în formare a copiilor. Mediul ambiant dă posibilitatea fiecărui copil de a veni în contact cu ceva nou pentru el, de a „descoperi” însușirile obiectelor și fenomenelor care îl înconjoară, ceea ce îl duce la dorința de cunoaștere, dezvoltându-i, totodată, spiritul de observație, memoria, gândirea, limbajul.

Să-i învățăm pe copii să iubească Natura!

Prețuirea „naturii-mame” și educația ecologică se realizează în școală prin stimularea interesului copiilor față de mediul înconjurător, pe baza prezentării în lecții a unui material nou și atractiv, prin participarea elevilor la activități variate și interesante.

Cadrul didactic trebuie să explice noțiunile legate de mediul înconjurător, în concordanță cu capacitatea copiilor de a înțelege. Cunoașterea mediului înconjurător are deosebită importanță nu numai prin dobândirea cunoștințelor și formarea atitudinilor pozitive față de natură, de tot ce este viu, ci și prin educarea și dezvoltarea patriotismului.

Înconjuerați de natură, am învățat elevii să interpreteze fenomenele întâlnite, să le cunoască atât cauzele cât și condițiile care au determinat varietatea plantelor și animalelor, i-am învățat să facă primii pași spre creativitate. Copilul trebuie îndemnat să-și folosească ochii nu numai pentru a vedea, dar și pentru a privi; urechile nu numai pentru a auzi, dar și pentru a asculta cu atenție; mâinile nu numai pentru a apuca obiectele, ci și pentru a pipăi și a simți cu ele.

Îi îndrum pe copii să învețe să(-și) pună întrebări, să formuleze probleme și să se bucure de frumusețea naturii: să asculte ciripitul păsărelelor, să le imite zborul, să culegă flori și fructe de pădure, să improvizeze jocuri în aer liber, să se oglindească în apă, să-i asculte mur-

murul, să se bucure din plin de tot ceea ce-i înconjoară.

În plimbările și vizitele pe care le-am făcut, am constatat că pentru copii este o mare plăcere să simtă sub picior pământul acoperit de iarba moale, să admire decorul oferit de un cer senin sau câmpul presărat cu flori, să inspire aerul curat al pădurii, să asculte trîlul păsărelelor, concertul broaștelor, foșnetul frunzelor. Toate acestea sunt ocazii minunate pentru a le dezvolta micilor școlari dragostea față de natură, față de acest colțisor de lume care se numește România, dar, mai ales, să le formeze deprinderea de a proteja natura înconjurătoare, astăzi când întregul nostru Pământ cere o cunoaștere și o înțelegere mai

bistriean, rezervația de zimbră de la Vânători-Neamț, parcul zoologic din Piatra-Neamț, au colectat plante și roci din munți, au admirat pădurile seculare de brazi, jnepeni și ienuperi, pajistea alpină. În locurile unde am făcut popasuri, elevii au fost îndrumați să lase curățenie, pentru a proteja mediul înconjurător.

La întoarcerea din excursie, în următoarele ore de științe, de geografie, prin discuții am verificat noțiunile reținute despre unele monumente ale naturii din județ, observate în mediul lor natural. Am pus la presat plante ierboase colectate în timpul excursiei, am îmbogățit colecția de roci a școlii, am realizat lucrări din con de brad și plante presate în orele de abilități practice, am realizat compuneri pe

în familie, și să ia apoi o formă organizată și susținută, în grădiniță și în școală. Așadar, toți factorii educativi - familia, școala, alte instituții de stat, O.N.G.-uri, comunitatea locală în ansamblul ei - trebuie să acționeze cu spirit de răspundere și metodă pentru a forma copiii în spiritul respectului pentru natură și viață.

În ceea ce mă privește, încă de la intrarea în clasa I, acord o mare importanță pentru îmbogățirea informațiilor elevilor despre corpurile cu viață și fără viață, pentru formarea de deprinderi și comportamente care să exprime respect și grijă pentru sănătatea mediului în care trăiesc. Sunt preocupată să realizez educația ecologică a școlărilor într-o abordare interdisciplinară, la care să-i aducă aportul, în mod esențial, cunoașterea mediului înconjurător, reintrodusă de curând în planul de învățământ la clasele I și a II-a, împreună cu celelalte discipline de învățământ: științe (la clasele a III-a și a IV-a), limba și literatura română, abilități practice, educația plastică, educația muzicală.

Toate acțiunile pe care le coordonez pentru educația elevilor în spiritul ocrotirii naturii vizează obiective cognitive (de cunoaștere a factorilor care acționează asupra naturii, a efectelor pozitive și negative ale intervenției omului în natură etc.), afective (formarea de trăiri pentru a înțelege și a respecta natura), volitive (formarea de comportamente în spiritul protejării naturii). Aceste obiective vizează conținuturi accesibile și interesante, care să-i motiveze pe elevi și să-i conducă la câștiguri adevărate atât în planul instrucției, cât și al educației ecologice.

Așadar, iată că procesul didactic oferă un spectru larg de posibilități și mijloace pentru educația ecologică a elevilor, iar cadrul didactic trebuie să fie un exemplu de conștiință și de pricepere pentru respectarea legilor naturii și dăinuirea în bune condiții a urmașilor noștri.

Înv. Tereza BUDĂU,
Școala „Roman Mușat”, Roman

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ A ELEVILOR

atență, mai puțin grăbită.

Am convingerea că dacă noi, învățătorii, am lucra mai mult cu copiii, pentru a-i ajuta să înțeleagă de mici rolul fiecărei plante și al fiecărui animal din natură, atunci când vor fi mari își vor forma atitudini și convingeri pentru ocrotirea naturii. Învățând pe elevi cum să observe lumea înconjurătoare, cum să mănuiască materialul biologic și să interpreteze științific fenomenele naturii, îi învățăm cum să cunoască natura prin efort propriu, activ, să o pretuiască și să o ocrotească.

Județul Neamț are puncte turistice deosebit de atractive, în care pot fi observate, în mediul de viață, plante și animale declarate monumente ale naturii. De aceea, am organizat o excursie cu tema „Monumente ale naturii din Județul Neamț”. Cu această ocazie elevii au observat plante și animale ocrotite de lege și declarate monumente ale naturii (stejarul secular de la Tupilați, floarea de colț, cosacii bicăjean, cosacii

diferite teme de ocrotire a mediului, am dezvoltat creativitatea, imaginația micilor școlari.

Însușirea de către elevi a unei tehnici de a învăța, de a gândi, se realizează printr-un efort mare din partea învățătorului și al elevilor. Activitățile propuse trebuie organizate foarte bine, prin stabilirea unor obiective precise, alegerea unor metode și procedee de lucru adecvate, folosirea unor mijloace de învățământ care să aibă calitatea de a atrage atenția elevilor și să-i determine a căuta răspunsuri la întrebările lor și ale învățătorului.

Înv. Daniela BĂDĂRAU
Școala Nr. 8 Roman

Educația ecologică - educație pentru viață

Educația pentru respectarea mediului înconjurător trebuie să debuteze din primii ani de viață,

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROE

RELIGIE-ȘTIINȚĂ

Numai omul are privilegiul de a avea religie și puterea de a face știință, artă, educație.

Credința și rațiunea, sunt cei doi ochi cu care omul privește vremelnicia și veșnicia.

Religia este cunoașterea a ceea ce stă mai presus de simțuri, a supranaturalului.

Știința este cercetarea lumii materiale, a tot ce cade sub simțuri.

Scopul religiei este să ne facă fericiți în lumea aceasta și cea veșnică.

Scopul științei este, ca prin cunoașterea materiei și a legilor ei să ne facă stăpâni peste lumea materială.

Între mijloacele de cunoaștere ale religiei și științei, nu este și nu poate fi dezacord. Mai întâi pentru că amândouă sunt date omului de Dumnezeu și al doilea, pentru că ele se ajută reciproc.

Rațiunea precede credinței și-i pregătește terenul, construind temelii intelectuale pe care le ridică și definitivează credința.

De exemplu, ca admitere de adevărate a celor afirmate de o persoană demnă de încredere, nu se întâlnește numai în religie, ci și în știință. Foarte multe afirmații se primesc aici, fără a fi controlate sau experimentate din nou, numai pentru că au fost făcute de alți cercetători.

Cine a văzut atomii sau eterul? Câți din noi am măsurat Ecuatorul, meridianele și paralelele?

Cine a măsurat distanța dintre soare și pământ, și alte corpuri cerești?

Cine a verificat compoziția unui medicament, în vindecarea unei boli și totuși admitem aceste toate, numai pentru că, credem că sunt într-adevăr așa, că aceia care le-au constatat, stabilit și experimentat, nu ne mint.

Iată deci un mijloc comun de cunoaștere și pentru religie și pentru știință.

Siguranța cunoștințelor științifice nu este cum se afirmă adesea, mai mare decât celor religioase, și s-ar putea zice dimpotrivă. Știința se poate înșela fie din cauza simțurilor care îi transmit unorii impresii greșite fie din cauza funcționării ei defectuoase.

Așa de exemplu, vâzul ne înfățișează un baston scufundat în apă, ca frânt de la suprafața apei, un turn pătrat văzut din depărtare ca rotund, trenul în mers ca stând pe loc, iar stâlpii de telegraf de pe margine ca fugind etc.

Când strănutăm puternic vedem stele verzi fără ca să fie ceva real, când ne țiuie urechile auzim un sunet, fără ca să fie produs de ceva din afară de noi, când pipăim un obiect rece, ni se pare că frige etc.

În toate aceste cazuri și-n altele asemănătoare, rațiunea este indusă în eroare de către simțuri și judecățile pe care ea le face pe baza acestor date false ale simțurilor, sunt greșite.

Nu tot așa este materie de credință sau religie. Aici siguranța pe care o dă credința, sprijinită de rațiune și luminată de revelație este așa de mare, că omul își sacrifică viața pentru ceea ce crede. Dovadă, milioanele de martiri creștini.

Un conflict între credință și rațiune sau între religie și știință nu este cu puțință, din nici un punct de vedere, deoarece amândouă își au câmpul de activitate în realizarea armoniei depline.

Așa de pildă, dacă este vorba de Dumnezeu, de suflet, de creație, de viața viitoare etc., rațiunea sau știința trebuie să se plece în fața religiei, iar dacă este vorba de mișcarea planetară, de compoziția chimică a anumitor corpuri, de efectul unui medicament ect., religia trebuie să dea întâietate științei.

Preot prof. Mihai FUIOAGĂ
Școala Specială- Tg. Neamț

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

GHID PRACTIC PENTRU ȘTIRIȘTI

In editorialul său din „România literară” (nr. 14), cu titlul de mai sus, criticul Nicolae Manolescu face câteva pertinente comentarii referitoare la modul în care știu să(-și) practice meseria gazetarii de azi. Printre altele, notează Nicolae Manolescu: „Mulți știriști au obsesia senzaționalului. Este o eroare. Senzaționalul obosește. Știristul mai trebuie să deosebească curiozitatea firească de aceea patologică. Nu e bine să-i alimentezi telespectatorul, ascultătorul sau cititorul toate frustrările, complexe sau interese nesănătoase. Un anume grad de generalitate este o însușire obligatorie. Ceea ce nu mă interesează decât pe mine și

încă pe câțiva poate fi o informație profesională, științifică, familială, dar nu o știre. În fine, știrile trebuie să fie credibile, din punctul de vedere al conținutului, și neutre, din punctul de vedere al prezentării” - Or fi citit gazetarii „ghidul” de mai sus? Vom vedea în zilele de mâine.

DOSARUL DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ A LUI IVASIU

Numărul din martie al revistei „Ateneu” publică, sub semnătura Ioanei Boca, câteva fragmente din dosarul de urmărire informativă a scriitorului Alexandru Ivasiuc, decedat la cutremurul din 1977. Despre scriitor a mers vorba, nu fără teme, că ar fi colaborat puțin cu securitatea, pact făcut cu diavolul după eliberarea sa din închisoare. Nu e singurul, de altfel, care a fost obligat la eliberare să semneze un astfel contract. Drept recompensă, Ivasiuc a ajuns de la

închisoare direct la ambasada americană din București, unde a lucrat ca funcționar. Cele două fragmente sînt citeva din sutele de pagini ale unui dosar, cu numele de cod „Iuda”, din anul 1976. Ofiterul informativ relatează înfîlîturile prozatorului cu Corneliu

INTOXICAREA PRIN AUDIENȚĂ

De citit și editorialul lui Marius Tupan din numărul 14 al revistei „Lucaefărul”. El zice și zice bine: „La început timidă, apoi din ce în

Revista presei literare

Coposu, Nicolae Manolescu, Breban și alții: „În discuțiile avute cu Corneliu Coposu i-a relatat că deplasarea făcută în Suedia l-a determinat să ajungă la anumite convingeri cu privire la ceea ce înseamnă țara noastră în Occident”, scrie colonelul Nicolae Mihai din Direcția I a securității” - Din aceste fragmente rezultă cit de multă atenție dădeau organele inofensivului (pe atunci) Corneliu Coposu, ieșit, după 17 ani, din închisoare.

ce mai insistentă, ofensiva foștilor atinge acum cote alarmante. N-am înregistra acest fenomen dacă n-ar exista persoane interesate să o întretină, îndeosebi cele din mass-media. Unele, în goana după rating (acest flagel care stimulează prostul gust și impostura), altele, manipulate de forte oculte, deținătoare de fonduri secrete, distribuite cîndva în alte scopuri decît cele de azi. Sub privirile noastre apatice, stalinistul Silviu Brucan ne dă lecții de democrație, la concurență cu

ceaușistul Adrian Păunescu, invitat pe diverse posturi, chiar și al Paștelui, cînd ar trebui să se retragă din scenă. Alții, sfetnici de taină ai tiranului, Ștefan Andrei, Cornel Burtică, Paul Niculescu Mizil, nu-și cruță forțele și emit ipoteze, scriu memorii. Vicleni cum îi știm, îi spală pe alții în mai multe ape, dar niciodată nu-și pun cenușă în cap” - Are dreptate Marius, dar ce folos.

CU STRICNINĂ TOTUȘI NU S-A ÎNCERCAT

În „Adevărul literar artistic” din 20 aprilie, scriitorul Alexandru George vorbește la rubrica sa „Civica” despre ceea ce a însemnat comunismul pentru toate categoriile sociale din România postbelică. Despre categoria scriitorilor notează: „Scriitorii aparțineau, în grade foarte diferite, categoriei performerilor, unii izbutind aceasta chair printr-o oarecare excentricitate, acceptată de regim și

încrucțiva asemănătoare cu a inventatorilor și inovatorilor, imprezibili și aceștia. Eu am intrat în rîndul lor foarte tîrziu, dar tocmai în momentul unor profunde transformări, cînd se redusese mult privilegiile, chiar avantajele, într-o situație de amenințare continuă. Dar o anume asigurare aveam. Eram și eu un sclav al sistemului, care-mi schimbasesem doar statutul în mai bine, fără a tranzacționa cu el; am acceptat numai puținul ce mi s-a oferit: încît, în spiritul adevărului, mă văd constrîns să resping sau să nuanțez calificativul de spirit „liber” pe care mi-l acordă unii binevoitori, recent, spre mirarea mea” - Scriitorul face în continuare trimiteri directe la Buzura, Goma, Balotă, H. Zalis, care l-au atacat în diverse ziare centrale. Alexandru George a rămas așa cum l-am cunoscut dintotdeauna: un răzvrătit simpatic și „rău”.

OCHELARIST

FORMAREA FORMATORILOR SINDICALI

FORMATORI SINDICALI (IN)FORMAȚI

În perioada 16-18 aprilie 2004, Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare Științifică - SLLICS Neamț a organizat, pentru un grup țintă format din 30 de lideri și membri de sindicat, împreună cu Inspectoratul Școlar al Județului Neamț și Casa Corpului Didactic Neamț un „Curs de formare a formatorilor sindicali din școli”.

Propunându-și distilarea bunelor practici de la nivel european, s-a considerat că fiind esențială luarea în considerare a diversilor factori care influențează experiența formării la nivel local, național și transnațional și diversele tradiții europene privind educația. În acest sens s-a stabilit un Program de formare consistent, cu obiective și activități extrase din analiza precedentă de nevoi realizată cu liderii și membrii de sindicat din școlile județului, precum și din concluziile și propunerile reținute din activitățile specifice mișcării sindicale desfășurate la nivel național, valorificând oportunitatea că unul din membrii Biroului Județean al SLLICS, dl. Gabriel Ploșcă este membru în Comisia Națională de acreditare a furnizorilor de formare continuă și în multe alte organisme sindicale: Biroul Național al FSLI, lider al CSDR Neamț. Activitățile au fost susținute de formatori regionali și locali: Niculina Niță, Anca Rodica Savin, Cristina Bălănescu și

Neclai Ionescu care și-au probat și certificatul competențele în domeniul formării continue de-a lungul a peste 10 ani și care au publicat diverse materiale suport pentru activitatea de formare.

Din activitățile practice: work-shop-uri, joc de imagini, lucru în echipe, intervenții la temă, fișe de evaluare, ne-am dat seama repede că această activitate de formare trebuie considerată doar un început pentru ca activitatea sindicală locală și implicit cea națională să completeze cu experiențe și specificul nostru educația sindicală europeană ce are nevoie de noi metode de formare și de o echipă de formatori calificați europeni pentru a le pune în practică. Până la activitatea europeană, cei 30 de cursanți care, în urma acestui curs și a probelor de evaluare finală, au devenit formatori sindicali pentru școlile din județul Neamț și vor demultiplica, în cascadă acest curs și produsele realizate: programe de formare pe teme diferite, competențele formatorului și ale liderilor sindicali care, după implementare vor căpăta o validare prin exercițiul practic și vor permite să continuăm cu construirea Standardelor profesionale, minimale și de calitate pentru formatorul și liderul sindical.

Tematica abordată la acest curs a cuprins: Managementul resurselor umane - motivare, selectare, grup și echipă; Managementul conflictelor; Legislație: Legea Învățământului, Statutul Personalului Didactic, Legea Sindicatelor, Contractul Colectiv de muncă,

Codul Muncii, noutăți legate de mișcarea personalului didactic, soluționare litigii de muncă; Metodologia activităților de formare continuă a adulților.

Din concluziile desprinse și din recomandările/propunerile făcute de cursanți, acești primi formatori sindicali din școli vor continua formarea cu nivelurile 2 și 3 (dezvoltare și aprofundare) după care se vor înscrie la Academia Sindicală Europeană - ASE pentru a concura ca euroformatori!

Toate cursurile oferite de organizatori și formatori, prin natura lor și prin caracterul lor interactiv, furnizează oportunități unice pentru compararea pozițiilor diverselor organizații sindicale în cadrul procesului dialogului social. Scopul nostru este de a sprijini procesul formării, lucru care va permite o comparație intersindicală, care va duce la inițierea unui răspuns sindical colectiv național și, după cum am mai menționat și transnațional; acesta, în schimb, va permite crearea și consolidarea unei culturi sindicale europene distincte.

Tematica acestui curs

După aprecierile făcute de cursanți: Gabriel Ploșcă, Florin Florescu, Liviu Nicolae, Ștefan Corneanu, Gabriela Grigore, Tăranu Maria, Valerian Percă, Alexandru Steluța, Olariu Eugen și alții, unele din rezultatele acestui curs de formare sunt unice chiar și pentru nivel național. Amintim aici **Carta formatorului sindical din școli** care s-a născut prin efortul

comun al celor 30 de cursanți ce au lucrat mai întâi pe echipe și apoi i-au cizelat conținutul prin dezbaterile făcute în urma prezentărilor în plen făcute de fiecare echipă. Această Cartă va deveni Carta de căpătâi care va jalona: Caracteristice formatorului sindical; Portretul unui formator sindical din punct de vedere comportamental și atitudinal; Drepturi și competențe de decizie și de execuție, Îndatoriri în contextul luptei sindicale eficiente și motivate; Perspectivele unei profesii noi, Euroformatorul sindical.

Ca și grup, acești participanți au avut un grad de experiență în domeniul lor specific de muncă, la fel ca și în cadrul activității sindicale, manifestându-se ca un grup omogen din punct de vedere al scopului comun.

Ca indivizi, participanții la curs au adus un bagaj enorm de experiență, ce merită să fie cunoscută și notată, în vederea elaborării unei surse de învățare ce se îmbogățește permanent, iar unii dintre ei sunt abilitați ca formatori pentru managementul educațional, pentru învățământul Phare VET, pentru lucrul cu resursa umană ce provine din medii defavorizate.

Cursul s-a încheiat cu o evaluare finală, cu concluzii și propuneri făcute în plen și cu o binemeritată ADEVERINȚĂ de absolvire semnă de SLLICS Neamț, ISJ Neamț și CCD Neamț.

Prof. Niculina NIȚĂ
metodist al CCD Neamț

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

APRILIE 2004

În numerele anterioare au fost semnalate aniversările din aprilie: Al. A. Philippide (mama din Vânători-Neamț), 1/1900; Valerian Stupcanu, 1/1908; Ion Mitrea, 4/1937; Daniel Corbu, 7/1956; Arhimandritul Ilie Cleopa, 10/1912; Natalia Jitaru, 11/1907; Dumitrița Răducu, 11/1962; Tereza Străilescu, 13/1862; Dan Mircea Borș, 13/1938; Veronica Lazu, 14/1928; Calistrat Hogăș, 18/1847; C.G. Popescu, 18/1904; Veronica Micle, 22/1850; Gh. Diaconu, 22/1944; Gh. Sofronie, 23/1901; Gh. Dumitroaia, 23/1949; Gh. Tomulescu, 26/1895.

● Și comemorările: Elena Cuza, 4/1909; Leon Scully, 5/1912; D. Roșca, 12/1990; Simion T. Kirileanu, 17/1926; Sidonia Hogăș, 19/1976; Vasile Conta, 21/1882; Iuliu Nițulescu, 29/1975.

● 2/2004, Revista Apostolul a sărbătorit 70 de ani de la întemeierea seriei vechi și 5 ani de apariție serie nouă ca resort al refacerii tradiției nemțene în învățământ.

● 2/1974, m. la Ghigoiești, vrednicul învățător Ștefan Avram, autor de teatru scurt pentru săteni.

● 14/1940, Profesor universitar de Drept (n. P. Neamț în 1874), Eugen Herovanu a prezentat la radio conferința "Castele moldovenești".

● 15/1937, n. profesorul nemțean Gh. Boris Lungu, exeget al operei lui Marin Sorescu, cu lucrări publicate.

● 22/2004, mai multe licee nemțene organizează sărbătorirea lui Immanuel Kant, întemeietorul filosofiei clasice germane, la 280 de ani de la naștere (22.04.1724) în orașul prusac Königsberg (azi Kaliningrad, în Rusia).

● 23/1999, acum 5 ani, C.C.D. Neamț a organizat la sediul ei colocviul "Centenarul nașterii lui G. Călinescu". Au colaborat profesorii: V. Agafiței, Dan Agrigoroae, Maria Toma, I. Gherghelescu.

● 23/1937, n. la Unghi- Dragomirești profesorul universitar de istorie Gheorghe Tănăsă, lider al metodiștilor predării istoriei. Ultimele lucrări: Caiet pentru practica pedagogică-specialitatea istorie, Ed. Universității Al. I. Cuza, Iași, 1996 și Metodica învățării- predării istoriei, ed. Spiru Haret, Iași 1998.

Prof. Traian CICOARE

ASUMAREA CONDIȚIEI DE LIDER

În perioada 16- 18 aprilie 2004- Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățământ și Cercetare a organizat cursul de perfecționare cu liderii sindicali, membri ai Consiliului Județean al SLLICS.

Având ca fondatori pe doamna inspector general adjunct Rodica Savin, pe domnul inspector general adjunct Neclai Ionescu și pe doamnelor profesoare Niculina Niță și Cristina Bălănescu- director al CCD- Neamț- programul de formare a fost primit cu un foarte mare interes de participanți.

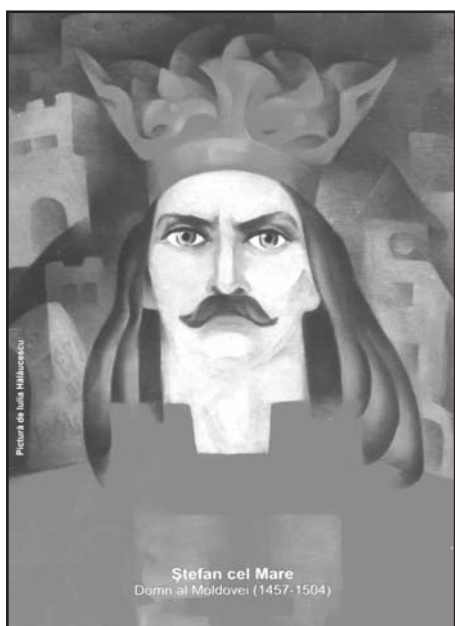
Programul de formare a avut la bază articolele 162 și 163 din Legea Învățământului nr. 84/1995, Legea nr.

128/1997 privind Statutul Personalului Didactic, Legea Sindicatelor, Codul Muncii și Contractul Colectiv de muncă 2003- 2004.

Având ca obiective creșterea competențelor de decizie și de execuție ale liderilor sindicali din școli, formarea pentru munca în echipă pentru un management al calității, stimularea unui traseu personal și profesional deschis noului, exercitarea autorității decizionale a liderilor sindicali din școală în domeniile financiar, resurse umane, dezvoltarea școlară etc. că 30 de cursanți din diferite școli din județul Neamț au hotărât elaborarea Cartei sindicale privind drepturile și îndatoririle tuturor membrilor de sindicat din școlile nemțene. (Cursant, prof. Valerian PERCĂ)

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

PREZENȚA DOMNITORULUI ȘTEFAN CEL MARE LA MUNTELE ATHOS

Ștefan cel Mare
Domn al Moldovei (1457-1504)

(Continuare din numărul trecut)

Este o triplă binecuvântare. Respectând riguros canoanele bisericești impuse de o tematică pretentioasă (în același chenar se întâlnesc două puteri: dumnezeiască și laică) sculptorul probează totodată, că l-ar fi cunoscut nemijlocit pe Ștefan cel Mare: un bărbat viguros, vultuar, cu plete buclate pînă la nivelul umerilor, cu diadema pe frunte și o costumație de sorginte imperial-bizantină. Documentul în piatră completează o lacună: alături de turnul mănăstirii, Ștefan a închinat Maicii Domnului și o biserică.

2. MĂNĂSTIREA ZOGRAPHOU (Zografu). Un impozant edificiu, înzestrat cu "turn de corăbii", a fost înălțat și la Zografu, tot pe cheltuiala domnului Moldovei, și a fiului său, Bogdan, "în numele Sfintului martir Gheorghe". Anterior, voievodul donase mănăstirii, după bătălia victorioasă de la Podul Înalt (1475), o superbă icoană ferecată în aur, argint și

pietre prețioase reprezentându-l pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. În biblioteca mănăstirii se află un evangheliar ("de la Borzești"), donat în 1495 (ferecat în argint mult mai târziu, prin 1627, pe cheltuiala principelui Miron Barnovschi). Cei care au fericitul privilegiu de a vizita tezaurul mănăstirii vor afla aici și un steag de luptă, brodat cu efigia Sf. Gheorghe. O rugăciune a voievodului Ștefan cel Mare a fost țesută pe drapel sub directa sa îndrumare. În 1471, din banii domnului Moldovei s-a reparat "bolnița" (spitalul mănăstirii) dîndu-i-se și "un mertic anual de 500 de aspri pentru odihna sfînt răposatilor părinților noștri și pentru sănătatea noastră și a copiilor noștri". În 1495, tot din agonișeala sa, Ștefan a înzestrat mănăstirea cu o nouă clădire, trapezaria (sala de mese), îngrijindu-se apoi de alimentarea cu apă a sfîntului așezămînt monahal (între 1500-1501) prin costisitoare lucrări hidrotehnice. De la Ștefan cel Mare au mai rămas: o superbă cristelnită din argint și o fîntînă.

3. MĂNĂSTIREA GRIGORIOU (Grigoriu). Prădată și distrusă de piraiții egeeni, mănăstirea a fost refăcută din temelii de voievodul Ștefan cel Mare și fiul său, Alexandru. Aripa de vest a

mănăstirii se păstrează, intactă încă, din vremea sa. Turnul construit în 1502 pomeneste, prin intermediul unei inscripții, numele marelui domn. Cea de a doua soție a sa, Maria de Mangop s-a numărat printre cei mai fideli și generoși donatori din istoria acestui sfînt așezămînt monahal.

4. MĂNĂSTIREA SF. PAUL. Un apeduct și un baptiseriu sunt direct legate de numele generosului binefăcător moldovean. Ștefan cel Mare a făcut danii substanțiale și mănăstirilor CHILANDARI (Hilandari), ESPHIGMENOU (în biblioteca mănăstirii se găsește un neprețuit manuscris din vremea sa, donat de Petru Rareș), PANTELEIMON, numit și ROSSIKON (aici se află o superbă broderie lucrată "în fir de aur și argint", un așa-numit "SFÎNT AER", înfățișînd momentul Comuniunii Apostolilor).

Studierea arhivelor Sf. Munte Athos, a fiecărui pomelnic domnesc, a cuprinsului fiecărui tezaur mănăstiresc de la Athos ar completa lacune, întregind imaginea unor vremuri apuse și a fiecărui voievod în parte.

Mihail-Sorin GAIDĂU

ISTORIA DIN SUFLETUL MEU

(Urmare din pag. 1)

S pune că domnul Moldovei „se instalase într-un loc de unde putea observa popasurile oastei sultanului și era înconjurat de detașamente speciale instruite, care erau un real pericol pentru urdia împărătească ce mergea după pradă”. O altă sursă poloneză spune că Ștefan cel Mare „... aruncându-se din pădurile în care se ascunseseră el și cu ostașii săi asupra turcilor, în lupte singuratice îi bătea și ieșea din luptă victorios și superior”. Desigur un rol deosebit în acele lupte l-au avut și frații Ilea Duma și Cozma din Hlăpești pe care domnul i-a răsplătit cu generozitate la 19 mai 1479, pentru că... ne-au slujit drept și credincioși”, cu ocina lor dreaptă jumătate de sat din Hlăpești, pe Pârâul Alb”. Este un fapt de mare mândrie -nu de trufie- pentru acest sat un asemenea document deoarece el amintește nu numai de acei eroi, ci și de „vechiul șant” -unul dintre cele amintite de istorici în numeroase descrieri ale luptei de la

Valea Albă „Iar hotarul acestei jumătăți de sat din Hlăpești să fie pe unde le-a hotărnicit pan Arbore și pan Vâlcea, începând de la obârșia izvorului, din sus și pe Pârâul Arinilor în jos și prin mijlocul satului la vale și pe vechiul șant, până la Hotarul Șerbestilor (Talpa de astăzi).

Dar cine sunt cei doi pani ce au străbătut Hlăpeștiul de-a lungul Pârâului Arinilor? Pan Arbore nu-i nimeni altul decât cel ce va să fie mulți ani parcălab de Neamț, cel căruia Ștefan i-a încredințat conducerea garnizoanei Cetății Neamț și care în lupta de la Valea Albă a scris una dintre cele mai glorioase pagini din istoria Țării Moldovei. Iată cum descrie un cronicar turc acest fapt: „... ne-am dus la un castel singuratic și puternic situat în munți”, ...iar cei ce se aflau în fortăreață nu voiau să stea de vorbă și toți se apărau cu artilerie și nu le pasă de noi”. Așa s-a întâmplat și cu celelalte cetăți și astfel planul Cuceritorului lumii, Mahomed al II-lea a eșuat și mulți istorici străini au privit acest eșec ca pe o înfrângere a sultanului, iar țărani noștri spun că a învins credința strămoșească pe cea păgânească. Un alt erou legendar este pan Vâlcea care face parte din-

tr-o familie numeroasă de Vâlceni-ca și a lui Arbore- și vom menționa „credința panului Vâlcea și a copiilor lui”. Documentul este de la 1438, 7 februarie și este și primul al Negoștilor de la Pârâul Negru (parte a Burnișului de astăzi). Unele documente amintesc despre un Vâlcea parcălabul de Roman, căzut la datorie în Cetatea Nouă a Romanului la 24 iulie 1476 sub furia acelor „oști din toate părțile lumii” adunate de Mahomed al II-lea, venit să răzbune rușinoasă înfrângere de la Vaslui din anul precedent. Despre un Vâlcea ne amintește și Grigore Ureche, cel de la „vă leato 6990(1482); martie 10 au luat Ștefan-vodă citatea Crăciună cu tot ținutul ce se cheamă ținutul Putnii și l-au lipit de Moldova și au pus parcălabii săi, pre Vâlcea și pre Ioan”.

Ar fi nedrept să amintim de Valea Albă, fără a-l aminti pe Micu Crai cel despre care se spune că i-a salvat viața Măriei Sale Ștefan în acea bătălie și care era stăpân pe Bahna, Obârșia, Mălești, Glodeni și Crăiești(de la numele său) precum și „pe Pârâul Alb, jumătate de sat din Hlăpești partea de la Mălești”. De asemeni nu-i putem uita pe frații Ivan

Dumbravă și Toader Urdingăș veniți de prin Ardeal, oameni de nădejde ai Măriei Sale Ștefan și statorniciți prin părțile noastre „la ocina soției sale”. Nasta de la Ghigoștii de la obârșia Pârâului Negru. O istorie întreagă se poate scrie și s-a scris privitoare la postelnicul Cozma Șarpe de al cărui nume se leagă satele din jurul Văleniului- Talpa, Honiceni, Scheia, Hlăpești și multe altele din Moldova. Am prezentat doar câteva chipuri de eroi de la Valea Albă doar numărul și numele fiecăruia le poate ști doar Cel ce a rânduit în ceata dreptilor. Din păcate, nu numai documente din acea vreme s-au pierdut ci și pomelnicul ce a poruncit Ștefan- Vodă să fie întocmit cu numele celor căzuți atunci. Nici Grigore Ureche, cronicarul acelor vremuri n-a scris atât cât s-ar fi cuvenit, despre lupta de la Valea Albă. Mult mai multe dovezi avem de la cronicarii străini-turci, italieni, polonezi, sârbi, unguri etc. Mărturia cea mai prețioasă a noastră este Pantheonul de la Războieni cu pisania sa dictată de marele Ștefan. Ne-au rămas oasele eroilor și plămădit cu sângele lor, din care s-au nutrit macii din ogorul arătat de tata. Ne-a rămas gena strămoșilor noștri care n-au luptat pentru ei, ci pentru noi, pentru idealurile sfinte, pentru Țară, care a însemnat pentru ei pământul, biserica, cimitirul, părinții și copiii. Prin ei am rezistat în timp, în calea hoardelor flămânde și hrăpărețe.

Se spune că din istorie putem trage învățăminte, iar cei mai înțelepți se luminează. Suntem noi luminați? Abia am ieșit de sub tutela unui imperiu și ne-am eliberat de un regim ateu. Convingerea multora este că, de n-ar fi fost ateu, comunismul n-ar fi căzut niciodată. Tot istoria ne dă exemplu - imperiul lui Constantin cel Mare a rezistat în timp fiindcă a fost călăuzit de Cruce. Și neamul românesc a înfruntat timpul pentru că a fost condus de Alexandru, Mircea, Neagoe, Ștefan, Iancu, Mihai, Vlad, Matei; Vasile, Constantin și alții ca ei, domni-creștini ce au avut aceeași călăuză. Crucea! Pilduitori prin faptele lor sunt acești conducători ai neamului nostru. Pilduitoare este în primul rând Cartea Vieții privind întregul neam omenesc. Păstrând raportul și culegând învățătura, simt că suntem ca după Potopul lui Noe și ne luptăm să intrăm într-un veritabil Turn Babel. Dacă vom fi la fel de înțelepți(civilizați). Ca aceia din biblicul turn, soarta noastră nu poate fi alta.

Dacă drumurile noastre vor trece pe la Dealu, Hurezi, Cozia, Războieni, poate vom deveni mai înțelepți.

Dacă vom lua aminte la Crucea din pliscul vulturului ce iradiază peste Valea Albă și dacă vom mai tăifăsuși cu moaștele străbunilor la lumina unei lumânări, poate ne vom lumina cu adevărat...

1 MAI CAPITALIST

(Urmare din pag. 1)

a rbori, să le pună înaintea caselor și ușilor. La grecii lui Pphroditus din Cipru se aducea ofrandă primăvara o eiresiane, un arminden din crengi de laur sau de măslin de care se ațirau simboluri ale fecundității: turte, smochine, șipuri cu vin, ulei, miere. În Anglia, grupuri de fete colindau în ziua de 1 mai, cu coroane, cu ramuri cu flori, din casă în casă. În Bulgaria, fiecare casă se împodobeste de Arminden cu crengi de păr. În Moldova, Bucovina, Muntenia, oamenii obișnuiau să petreacă la iarbă verde cu friptură de miel și vin roșu în care se puneau frunze proaspete de pelin, ca să fie sănătoși și puternici tot anul.

1 Mai capitalist arată altcum. Nu mai este Ziua Muncii. Nici măcar nu se mai defilează cu steaguri fluturând în vânt. Este un crud exemplu al neluării de muncă postulat în ultimii ani. De 1 Mai, România stă cu miinile în sân. Excepție fac doar întreprinderile private și nici acelea toate. Zile la rând, o leneșă paralizie cvasi- generală ne cuprinde pe toți. Cei „ajunși” se retrag la domenii/propritate/ moșie/ moșioară pentru a-și „hodini” simțul practic și abilitatea pragmatică. Sărăntocii invadează parcurile, malurile gârlei, spațiile verzi și balcoanele cu grătărele-subțirelu și bericica- mititica, încropite din eternul împrumut pînă la leafă. Fiii de bani gata o zbughesc pînă la Pontu Euxin, că n-au văzut niciodată marea, primăvara. Toată lumea sărbătorește, că doar e ziua celor ce muncesc! Că truditonii sînt în ceată, asta nu contează. Uniunea Europeană e departe cu ale sale probleme neinteresante: creșterea economică, inflație mică, somaj simbolic și productivitate de vis. Vecinii bulgari cu zarzavaturile, ungerii cu paprika lor occidentală cu tot sau polonezii cu nasu-n Europa, pot să trudească, ce treabă avem noi? Doar nouă ne aparține autodemascatoarea sintagmă „Decît mult și fără rost, mai bine puțin și prost!” Mai rămîne un minunat prilej de ghiftuală excesivă și lamentație așîșderea. Este tov-ilor? Nu vă este dor de o „cimititură” proletară? la ascultați la moșul: „Jos cu cei ce vor război/ Pentru pace luptăm noi/ Înșirați doi cite doi/ Și-o să fie vai de noi”. Nu v-a plăcut? Schimbăm repertoriul: „Vine iarși primăvara/ Peste cîmpuri, peste plai/ Veselia umple țara/ C-a sosit întâi de mai!” Gata, am stîns lumina. O singură întrebare: 1 Mai e Paștele proletar sau sărbătoare ortodoxă?

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

D espre misiunea învățătorului, despre rolul său în societate, s-a scris și s-a vorbit de multe ori. Mai ales cu ocazia anumitor festivități, cînd era vorba de cîștigat adeziunea învățătorului pentru anumite acțiuni. Astfel cu cîțiva ani în urmă, un cap încoronat a declarat la un congres al învățătorilor, că dacă soarta nu l-ar fi așezat acolo unde era, s-ar fi făcut învățător. Acum, cînd soarta l-a făcut să nu mai fie acolo, desigur că nici prin gînd nu-i trece să se facă învățător. Și totuși atunci mulți învățători, în naivitatea lor, au crezut cu toată inima în sinceritatea acestor declarații și s-au simțit în aceasta ridicăți în considerațiunea lumii.

Dar misiunea învățătorului își are, din fericire, o valoare intrin-

secă, care nu poate fi influențată nici de laude interesate și demagogice, nici de birfeli inconstiente. Ea este- cum ar spune filosoful Vasile Conta - „ca o rază pornită din soare, care nu poate fi niciodată murdărită de praful ce înlînește în drumul ei”.

Să ai în seama ta atîtea suflete nevinovate și minți abia înmugurite, asupra cărora să veghezi clipă de clipă, zi cu zi, an cu an, spre a le dezvolta și călăuzi pe drumuri de lumină, de bine și de frumos! Să fii tu acela care din noianul de flori ce ai înaintea ta, să alegi și să îngrijești pe acelea care vor da rodul bogat al personalităților de miine ale neamului tău!

Se poate o misiune mai frumoasă, mai grea și mai plină de răspundere? Desigur că nu.

Și totuși, rolul învățătorului nu se mărginește numai la atît. La

sate în special, el are un rol hotărîtor. Și cum 75% din populația țării noastre o alcătuiește populația rurală, se poate spune, fără nici o exagerare, că învățătorii sînt factorii hotărîtori în viața țării noastre. Cum va fi învățătorul, așa va fi

majoritatea suflării românești. Înșă în societatea noastră actuală, robită cu desăvîrșire vițelului de aur, e normal ca singurul criteriu al ierarhiei sociale să fie aurul, materia. În aceste împrejurări, se vor bucura de considerațiunea societății acei a căror profesie le aduce un cîștig mai mare, nu acei care îndeplinesc în societate un rol mai însemnat.

Astfel se explică de ce învățătorul, care are o misiune atît de însemnată și frumoasă, se află pe treptele cele mai de jos ale ierarhiei sociale. E ca ruda săracă de care se rușinează cei ajunși și care e primită- dacă e primită- numai pe ușa de din dos.

Tuturor puternicilor acestei țări, prima licărire de lumină învățătorul le-a dat-o. Prima piatră pe care și-au ridicat apoi edificiul situațiunii lor, învățătorul le-a pus-o la temelie. Și totuși, cîți sunt aceia care își mai aduc aminte de învățătorii lor? Aproape nici unul.

Știu că această stare de lucruri aduce multă amărăciune în sufletul învățătorilor. Dar să-și

aducă aminte cu toții că însuși Fiul lui Dumnezeu, care și El s-a numit învățător, a fost chinuit și răstignit. Prin urmare, trebuie să ne căutăm satisfacțiile în noi înșine, în îndeplinirea misiunii noastre; nu în laudele și considerațiunea societății.

Dacă misiunea învățătorului e așa de frumoasă și însemnată, se pune întrebarea: Suntem noi, cu toții, la înălțimea ei? Răspunsul să-l dea fiecare, judecîndu-se singur în fața conștiinței lui. Pentru a corespunde misiunii sale, învățătorul trebuie să se simtă atras cu toate puterile sufletului său spre chemarea lui. Să nu se fi făcut învățător pentru a-și crea un mijloc de existență, ci numai pentru că a ascultat chemarea irezistibilă a sufletului său.

Pentru a te lămuri pe tine însuși, pune-te în situația că ți se

oferă posibilitatea de a avea un mijloc de existență mai ușor și mai bine retribuit. Dacă vei renunța la situația de învățător pentru a intra în noua carieră, atunci nu ești vrednic să fii învățător, nu corespunzi misiunii tale.

Și e bine să o părăsești. Sînt în viață atîtea ocupațiuni mai rentabile: meseriaș, negustor, inginer, medic etc... Învățătorul nu-i zaeaf și misiunea sa n-are nimic de a face cu taraba și celelalte rudenii ale sale. El trebuie să fie apostol și misiunea lui altar neîntinat, pe care să jertfească zi cu zi desertăciunile omenești.

Nu mai cine e capabil de asemenea jertfe și renunțări e vrednic de numele de învățător și merită să se apropie de sufletele curate ale copiilor și să plămădească din ele sufletul de miine al neamului.

(Urmare în numărul viitor)

M. DAVID
Ghindăoani

REFORMA ȘI CARTEA

REFORMA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI PROBLEMA EDUCAȚIEI ȘCOLARE (II)

La început, "noul val" a fost constituit din masa mare a celor transferați din urban în urban sau din rural în urban. Un regulament aberant și ridicol stabilea posibilitatea "apropierii de domiciliu drept criteriu al transferului de la o școală la alta.

Pentru cei care nu cunosc, ar fi cazul să menționăm că s-a ajuns pînă acolo încît licee de prestigiu din municipiul reședință de județ s-au pro-copsit cu noi titulari care și-au disputat în prealabil dreptul de înțietate măsurîndu-și cu ruleta distanțele dintre liceu și domiciliul pentru a determina care dintre ei locuiește mai aproape de liceul respectiv. La modul anecdotic, cineva (becherul, deh...) spunea că este dispus și să se mute în podul liceului, numai pentru a fi declarat ca transferat pe criteriul celui mai apropiat de domiciliu.

Avalanșa transferărilor pe criterii de "dosar" (între piesele de rezistență ale unui astfel de dosar figurînd elemente ca: numărul de copii minori, persoanele aflate în întreținere, starea de sănătate- cel mai afectat avînd prioritate...) a avut mai multe aspecte negative: a golit școlile din mediul rural de cadre calificate și a aglomerat școlile din mediul urban cu personal adesea deprofesionalizat, neputînd să facă față nici măcar efortului adaptiv, cu atît mai puțin să mai și asimileze noile cerințe ale reformei.

Într-o etapă ulterioară s-a produs debutul "noii generații" formate din cadre didactice provenite din ciuperări învățămîntului particular: tineri cu sau fără chemare de dascăli, cu o pregătire universitară sumară, cu diplome obținute "cu plata în rate", purtînd antetul unor universități ale căror denumiri sunt ele însele mai lungi decît durata studiilor. Integrați unui învățămînt în suferință, acești tineri au continuat să creadă că lipsa de seriozitate inconsecvența, delăsarea și debusolarea sunt ceva normal într-un sistem școlar.

Din păcate, lucrurile nu se opresc aici, pentru că în realitate ele s-au înrăutățit în timp, iar acest lucru s-a datorat în întregime politicii aplicate în domeniul managementului resurselor umane ale învățămîntului. Un argument îl prezentăm în cele ce urmează.

Ca și cum societatea românească ar fi fost în mare deficit de competențe didactice și pedagogice, începînd cu 1991 s-a produs o liberalizare a examenelor de definitivare și de acordare a gradelor didactice.

În sistemul tradițional acordarea gradului didactic definitiv în întreg învățămîntul preuniversitar se putea obține după cel puțin trei ani de practică la catedră, după îndeplinirea unor criterii ferme și după susținerea unui examen pe care toți cei ce l-au dat îl considerau cel mai dificil examen a carierei. După alți cinci ani urma examenul pentru gradul didactic al doilea, iar după încă cinci ani

examenul și lucrarea metodică- științifică care conferau absolventului gradul didactic întii. Să menționăm aici și aberația echivalării salariale a gradului întii (în multe cazuri formal și conjunctural) cu titlul științific de doctor.

Profesorul sau învățătorul "de stil vechi" avea prin urmare nevoie de 13- 15 ani de experiență și de muncă asiduă pînă să ajungă la vîrfurile carierei, lucru dificil pentru ea, în afara definitivatului, gradele se obțineau prin concurs, adică pentru un număr limitat de locuri (acordate de către ministerul tutelar în funcție de anumiți parametri), concuiau toți doritorii, departajarea făcînd-o mediile obținute la examenele susținute în centrele universitare București, Iași sau Cluj. Din acest motiv unii mai slab pregătiți puteau ajunge la vîrsta pensionării fără nici un grad didactic în afara celui definitiv, la care se putea încerca de trei ori.

Nu este clar ce obiective populiste sau de "westernizare", cum s-a mai spus, au determinat reducerea termenelor la doi ani pentru fiecare grad, concomitent cu eliminarea concursului. După maxim 6 ani orice doritor putea ajunge la vîrfurile carierei didactice, adică pe la 28 de ani un fost absolvent de liceu era maestru în arta educației. Este evident că o asemenea evoluție este contrară sensului realității pedagogice, ale cărei probleme nu sunt din ce în ce mai simple, ci exact invers, solici-tînd nu mai puțin timp de specializare, ci mai mult. Se pare că logica faptelor este ceva străin

managementului național, deoarece aceeași "democratizare" s-a produs și în ierarhia gradelor universitare, ceea ce a permis răsărirea unei pleiade de "autorități" profesoriale și la acest nivel.

Privitorul "ca la teatru" ar spune că în felul în care s-a procedat pînă deunăzi s-ar simți algoritmul unei malefice conspirații care urmărește să ne transforme în victimele caruselului mediocrității: elevi mediocri devin studenți mediocri și mai apoi profesori mediocri, care pregătesc alți elevi mediocri și circuitul ne duce într-o lume a treia, în lumea subdezvoltării intelectuale, o colonie care plătește inteligența și produsele ei de import, alimen-tînd în același timp bunăstarea "gulerelor albe"...

În școlile românești răbufnește violența, se adîncește favoritismul, se prăbușesc scările valorilor morale, patriotice și intelectuale, se tolerează ignoranța arogantă și agresivă a parvenitilor, nepăsarea laissez-faire-ului drapată în culorile democrației. Conștiințele cele mai lucide nu exonerează pedagogul, el însuși fiind o victimă a sistemului și a modului în care a funcționat acesta pînă în prezent.

Despre soluțiile și eforturile (timide) care ar putea îndrepta situația, cu altă ocazie.

Prof. D.D. URSACHE
Liceul Economic P. Neamț

NOU LA HUMANITAS * NOU LA HUMANITAS * NOU LA HUMANITAS

Mircea Eliade COMENTARIU LA LEGENDA MEȘTERULUI MANOLE

Prezentul volum reunește lecțiile ținute între 1936 și 1937 de Eliade (ca supliment la conferința de metafizică a lui Nae Ionescu) în cadrul cursurilor de istorie și filozofie a religiiilor de la Facultatea de Litere din București. Lunga și disciplinată familiaritate cu documentele puse la îndemînă de folclor, etnografie și istoria religiilor îi permite autorului să edifice un univers de argumente în favoarea ideii că "Legenda Meșterului Manole" tezaurează "concepția arhaică a morții, pe care strămoșii noștri nu numai că au împărțit-o, dar au cîntat-o atît de desăvîrșit, încît te întrebi dacă nu cumva și-au regăsit în ea toate năzuințele și jertfele; dacă nu cumva această valorificare a morții rituale, singura moarte creatoare, nu e un mit central al spiritualității neamului românesc"

Mircea Eliade LA ȚIGĂNCI. PE STRADA MÎNTULEASA

O dată cu primul său volum de nuvele, publicat la Madrid în 1963 și reluat după cîțiva ani în România sub titlul celei mai fascinante dintre ele, Mircea Eliade pare să fi găsit tema de elecție a "realismului magic" inaugurat de el în literatură. Este o temă pe care o va explora neobosit de acum înainte, o temă care descinde parcă direct dintr-o idee recurentă a studiilor și eseurilor sale de istorie a religiilor. Potrivit ei, omul modern este, chiar fără să o știe, apăsător de o nemiloasă "tiranie a istoriei", de care caută cu înfrigurare să se elibereze. Numai că soluția izbăvirii de această tiranie trece printr-o abolire a timpului, care alcătuiește miezul aceluși vîrtej capabil să-l soarbă și să-l desființeze. Eroi lui Eliade, oameni obișnuiți prinși în întîmplări oarecare, trăiesc experiența unei fisuri în fluxul timpului, prin care fiecare se află proiectat într-o altă lume, familiară și stranie totodată- o lume ce le dezvăluie existența sacrului camuflat în profan.

Umberto Eco PLICULEȚUL MINERVEI

Traducere din italiană de Michaela Șchiopu

În deceniile opt și nouă, Umberto Eco a publicat în revista "L'Espresso" o serie de cronici vizînd o diversitate caleidoscopică de teme ale lumii contemporane. Actualul volum reprezintă, ca și "Minunile Sfîntului Baudolino", o selecție a articolelor publicate atunci. Tonul sarcastic și ironia mușcătoare fac ca tușele groase în care scriitorul italian înfățișează o realitate sau alta să scoată în evidență tocmai acele detalii stînjenoare și sîciitoare pe care, dintr-o prea mare obișnuință cu ele, nici măcar nu le mai băgăm în seamă. După cum însuși autorul mărturisește, intenția cărții- a cărei deviză este "Lăsați-mă să mă amuz"- depășește cu mult semnificația etică a dictonului Ridendo castigat mores. Căci aici nu intenția moralizatoare precumpănește, ci dorința lui Eco de a induce cititorului acea luciditate amară pe care nu o poți îndeobște căpăta decît amuzîndu-te copios. Treptat însă, savoare umorului va lăsa locul unei alte savori, mai adînci și mai stăruitoare, aceea a tristeții de a ne simți puși în fața unor adevăruri pe care am fi dorit să nu le știm.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

IMMANUEL KANT ȘI PEDAGOGIA ROMÂNEASCĂ

La recomandarea UNESCO e sărbătorit acum în lume întemeietorul filosofiei clasice germane, filosoful criticismului, al imperativului categoric, al "proiectului păcii eterne", IMMANUEL KANT, la 280 ani de la naștere (22.04.1724) și la 200 de ani de la moarte (12.02.1804). S-a născut, a trăit, a studiat, a lucrat ca profesor universitar de filosofie, și-a creat opera și a murit la Königsberg, "în vremea aceea capitală intelectuală a Prusiei" (Mircea Vulcănescu). Învățămîntul românesc se

încolonează în rîndurile omagija-torilor lui Kant din motive specifice. Filosoful Ion Petrovici (1882- 1972), unul dintre cei mai profunzi cunoscători ai kantianismului din lume, a constat, într-o conferință radiofonică (1 sept. 1940): "Filosofia lui Kant este și rămîne legată de începuturile Școlii românești, de actualitatea lui Gh. Lazăr" (în vol. "Talentul oratoric", Ed. Casa Radio 2002, Buc, p. 283).

Principii kantiene au folosit și profesorii Laurian (Univ. București), Bănuțiu (Univ. Iași), Cipariu (Blaj), pentru a cere libertate individuală și națională. De asemenea, toți universitarii legați de "Junimea"- printre care și nemțenii Anton Naum, Al.

Lambrior și Ștefan Vărgolici- au fost kantieni sub influența lui Titu Maiorescu, cel care a întemeiat tradiția predării ample a kantianismului în universitățile românești.

Un puternic impuls al receptării lui Kant în cultura noastră l-a dat astralul Eminescu prin traducerea primelor texte kantiene în românește, publicate în volumul "Lecturi kantiene", de C. Noica și Al. Surdu (1975).

De asemenea, toți importanții pedagogi români din luminoasa perioadă interbelică au continuat și au întărit tradiția kantianismului în Școala românească. Astfel, G.G. Antonescu a publicat, în 1907, cartea "Principiile pedagogiei lui

Kant și Schiller" și, influențat de Kant, a susținut asistența unor norme universale valabile. C. Norly a publicat în 1936 volumul "Pedagogia lui Immanuel Kant" (Buc. IX + 126 p). Spicuim cîteva aprecieri despre Kant din volumul "Texte pedagogice (Antologie)" Ed. Didactică și Pedagogică, 1980, Buc., 430 p: "Educația este pentru Kant cea mai de seamă și mai grea dintre preocupările omului" (p. 61); "În educație stă, după Kant, marele secret al perfecției naturii omenești" (p. 64); Kant afirmă că educația îl face pe om într-adevăr om" (p. 75). Onisifor Ghileu, în "Pe baricadele vieții", Ed. Dacia, 1981, Cluj- Napoca, 382 p., mărturisește: "Voi aminti

aici, înainte de toate, atașamentul meu față de titanul filosofiei germane, Immanuel Kant" (p. 172).

Aceleași aprecieri despre Kant au avut și ceilalți pedagogi ai epocii: C. Rădulescu Motru, I.C. Petrescu, Dimitrie Todoran, Mircea Florian, D.D. Roșca, C. Micu, Dimitrie Gusti, Mircea Vulcănescu, Eugeniu Speranția ș. cl.

Gîndul kantian că omul trebuie tratat totdeauna ca scop și niciodată ca mijloc a fost resortul cărții pedagogului din P. Neamț- Ioan Drăgan- "Dușmanul nostru, copilul" (1929).

Este semnificativ și că prima carte de Im. Kant, publicată la noi a fost "Tratat de pedagogie"

(1912), reeditată în 1992, de Editura Agora, Iași.

În 1990, din inițiativa universitarilor noștri s-a creat "Societatea Kant din România", în consonanță cu "Societatea Internațională Kant" (Berlin). Aceasta a organizat participarea României la al IX-lea "Congres Internațional Kant" (Berlin, 26- 31 martie 2000) și pregătește participarea noastră la "Conferința Internațională Kant" (sept. 2004, Kaliningrad din Rusia, actualul nume al orașului nașterii și al mormîntului lui Kant Königsberg) și la al X-lea "Congres Internațional Kant", din Brazilia, în 1905.

Prof. Traian CICOARE

APOSTOLUL

Cinci ani de la reapariție

Din Timișoara, vă rog să primiți cele mai frumoase gânduri de noi realizări întregii intelectualități nemțene.

Mă gândesc la marea pleiadă de cadre didactice din Județul Neamț, la frumoasa colaborare dintre sindicatul învățământului nemțean și Asociația Învățătorilor din județul Neamț. Mă gândesc cu deosebit respect la fondatorii acestei reviste "Apostolul" și la actualii oameni talentați din Consiliul de administrație și Consiliul de redacție, cărora le transmit aceleași gânduri frumoase și felicitări pentru competența de care au dat dovadă în relevarea frumoaselor rezultate în activitățile didactice și instructiv-educative ale tinerelor generații.

Ca un împătimit, îndrăgostit al locurilor în care m-am născut, am crescut și m-am format în sânul familiei, al învățătorilor și al profesorilor nemțeni, am urmărit cu mare plăcere și interes toate numerele revistei "Apostolul". M-am bucurat de realizările cadrelor didactice și ale întregii intelectualități nemțene, relevante cu mare competență și dragoste în această revistă, seria nouă din 1999 pînă astăzi.

Am întâlnit în revistă foarte multe articole de înaltă mîndrie patriotică și regret că nu le-am stipulat în toate aceste rînduri.

Apreciez revista "Apostolul" în care este oglindită activitatea întregii intelectualități nemțene și în continuare doresc să fac câteva considerații.

1. În Piatra Neamț există o foarte valoroasă pleiadă de cadre didactice, care și-au înțeles misiunea de a participa cu multă dragoste la instruirea tinerelor generații. În această pleiadă se remarcă mari pedagogi, mari istorici și oameni de cultură, matematicieni, artiști, scriitori etc.

2. În foarte multe articole se întîlnesc aspecte deosebit de plăcute și frumoase, atractive, cu aspecte educative pentru toate categoriile sociale. În paginile revistei sunt prezentate și dezbătute operele marilor noștri înaintași. Sunt pe larg redată aniversările și comemorările în cadrul cărora multe articole sunt intitulată: anul și zilele Eminesciene...

3. Nu pot să închei aceste rînduri fără a aprecia faptul că revista este foarte frumos ilustrată cu diverse imagini ale mînistirilor și schiturilor care nu sunt puține pe toate meleagurile nemțene. De asemenea, în paginile revistei se găsesc portretele marilor noștri înaintași: poeți, prozatori, oameni de cultură. Sunt redată o serie de instituții, cum sunt Teatrul sau Cetatea Neamțului.

Pentru toate realizările intelectualității nemțene oglindite cu deosebită competență în paginile acestei reviste, la anul aniversar transmitem caldele noastre felicitări și urarea de noi realizări.

Prof. Dr. Nicolae FRĂSINEL
Univ. de Medicină, Univ. de Vest, Timișoara

Trăim cu toții într-un mecanism al istoriei în care au devenit virtuți clișeu, prejudecata, iluzia. O realitate de multe ori halucinantă din care nu ne putem desprinde. Ne întrebăm ce înseamnă Big Brother? De ce a devenit preocupare națională? Sunt tinerii lipsiți de sine? Am fost noi transformați într-un simplu instrument în angrenajul unor uzine de vise?

Aldous Huxley și George Orwell au imaginat o societate perfectă, controlată sistematic și metodic de către un aparat de stat omniprezent și omnipotent. De altfel, cei doi scriitori au fost fascinați de multimea de posibilități de receptare a realității. Huxley, de pildă, considera că subiectivismul domină reprezentările pe care le avem despre realitate. De aici, posibilitatea ca același lucru, în funcție de modul cum este privit, să ne poată apărea altfel, cit și tragic, interesant sau plictisitor. Realitatea a fost considerată, prin urmare, ca purtînd însemnele subiectivității noastre. Această realitate subiectivă reprezintă doar o parte din realitatea obiectivă care poate fi lumea caracterizată schematic prin determinism biologic și economic.

leşirea din marasmul confuziei morale, a vieții haotice și

accederea la un nou tip de existență, se pare că nu întotdeauna reprezintă opțiunea noastră. Există, totuși, o soluție reamintită de N. Steinhardt în Jurnalul fericii - Credința.

O societate de sclavi mecanizați în care monismul ideologic este supermediatizat este cu totul incompatibilă, însă, cu izbăvirea individului în sine. Imaginea unei lumi în care omul este privat de libertatea de gândire și acțiune elaborată cu mai bine de 50 de ani în urmă devine, nu numai imaginea lumii în care trăim, ci, lumea însăși.

Oamenii din Minunata lume nouă sunt produși în eprubete, uniformizarea este aproape totală, sexul împreună cu un drog euforizant numit soma au rolul de a menține stabilitatea socială și chiar senzația de plăcere într-o lume ajunsă nu doar la stabilitate perfectă, ci și la deplina depersonalizare și desacralizare.

Controlorul Mondial este adeptul unei societăți liniare din care au dispărut suferințele și confuziile. Durerea, emoția, dragostea sunt amintiri. În opoziție, John Savage, personaj

se ajunge, în fapt, tot la dezinformare.

Existența unui Emmanuel Goldstein, dușmanul poporului, conspiratorul mondial, trădătorul, prin excelență, din 1984, declanșează stări de isterie colectivă. În același timp, turbarea ce-i poseda pe toți, mărturisese Winston Smith, eroul lui Orwell, reprezintă o stare abstractă și indirectă, care putea fi îndreptată în orice direcție, precum ai întoarce flacăra unui bec de sudură automată.

Politiția gândirii, alcătuirea unei noi limbi, apariția unor noi cuvinte, anularea istoriei, mutabilitatea trecutului au ca rezultat nașterea omului nou. Un individ căzut în dizgrația Marelui Frate era pur și simplu anulat, dispărea ca și cînd nu ar fi existat. În același timp, un altul era creat din neant și, prin ștergerea urmelor falsificării, devenea autentic ca și un Carol cel Mare sau Iulius Cezar.

Efortul de a găsi un înțeles într-o lume confuză, care manifestă derută în plan intelectual, estetic și moral are ca rezultat negarea lumii ego-ului. Lumea lui Winston Smith își recapătă, în final, desăvîrșirea. Victoria înseamnă, paradoxal, chiar, înfrîngerea lui însuși: iubirea pentru Big Brother. Adevărul fusese suprimat?! Libertatea de a spune că doi plus doi fac patru era doar viitorul trecutului.

Luminița ARUSOAI EI

Viitorul trecutului

Thomas Morus, Francis Bacon, Tommaso Campanella sunt predecesorii unei literaturi utopice, a unei existențe posibile cîndva în timp sau undeva în spațiu.

Minunata lume nouă publicată în 1932 precum și Reîntoarcere în minunata lume nouă apărută în 1958 demonstrează atenția pe care Huxley a acordat-o pericolului robotizării. În 1948 Orwell scria romanul 1984, în care vechii obsesii a pierderii libertății i se adaugă viziunea ideologizării în masă. Criza politică și economică este, de fapt, o criză a structurilor, a instituțiilor, a mentalităților, dar, mai ales, a spiritului și a trăirilor lăuntrice.

născut pe cale naturală, considerată o rușine, este un apărător al lui Shakespeare, simbolul istoriei umane tradiționale.

Propaganda, îndoctrinarea fac parte din conceptul dezinformării. Acest proces are un caracter instituțional. El presupune existența unor cărți, programe, ritualuri, simboluri. Dar, chiar și în absența unei premeditări, nevoia tot mai mare de informație atrage potențial și pericolul denaturării ei. După cum nedifuzînd o informație, saturînd publicul prin suprainformare, care abate atenția oamenilor de la anumite probleme și le diminuează capacitatea de a diferenția esențialul de secundar

Retrospectiva învățămîntului nemțean

Elevii nemțeni au obținut 82 de premii (22), mențiuni (49) și premii speciale (11) la faza națională a olimpiadelor școlare. Dintre cei 187 de participanți care au reprezentat Neamțul, aproape jumătate au fost premiați. Cele mai bune rezultate au fost obținute de către loturile de fizică, muzică, limba și literatură română, istorie, engleză, religie și la disciplinele tehnice.

• Școala nr. 3, din Humulești, s-a extins, datorită construirii unui nou corp de clădire, inaugurat săptămîna trecută. Investiția, în valoare de 80000 de euro, s-a realizat cu finanțare de la Banca Mondială.

Tot în luna aprilie, au mai fost inaugu-

rate patru noi școli, la Oniceni, Solca, Icușești și Roman.

• Neamțul, cel mai bine reprezentat județ din punct de vedere numeric, a obținut 3 medalii de aur, 5 de argint și 25 de bronz, la Olimpiada Francofoniei, concurs internațional de desen și literatură. Laureatii au fost premiați cu ocazia vizitei delegației franceze a Asociației de Prietenie "Les Roannais- Piatra Neamț", care a avut loc la jumătatea lunii aprilie.

• Sindicatul Liber din Învățămînt Neamț a solicitat Consiliului Județean alocarea de fonduri pentru decontarea cheltuielilor cu naveta pentru aproximativ 2000 de cadre didactice nemțene. Suma necesară pentru acoperirea abonamentelor profesorilor navetiști se ridică la 10 miliarde de lei anual. În prezent,

primăriile alocă o mică parte din această sumă, diferența fiind acoperită de navetiști, din buzunarele proprii.

• Inspectoratul Școlar Neamț a început demersurile pentru crearea unor centre de perfecționare, la Piatra Neamț, pentru cadrele didactice. Acestea trebuie să se deplaseze, la cursuri, în prezent, în principalele unități universitare din țară.

• Aproximativ 200 de elevi din județele Iași, Suceava, Vaslui, Botoșani și Neamț au participat la concursurile inter-județene de matematică Alfa și Omega, rezervate liceelor industriale din zona Moldovei. Edițiile din acest an au avut loc la Piatra Neamț, la liceele Auto și "Gheorghe Cartianu".

• Noua conducerea a Direcției Județene a Taberelor și-a anunțat intenția

de a demara o serie de lucrări de modernizare la cele 4 tabere existente în Neamț, astfel încît elevii care ne vor vizita județul, în vacanță, să beneficieze de cele mai bune condiții.

• Sindicaliștii din învățămînt au decis reluarea protestelor în cazul în care Guvernul și Parlamentul nu vor urgenta promulgarea unei legi speciale de salarizare, care să se aplice începînd cu 1 iulie. Ei vor organiza, pe 26 mai, în toate unitățile din țară, o grevă de avertisment, urmată de un miting în capitală. În cazul în care aceste proteste nu vor avea efect, cadrele didactice au amenințat cu declanșarea grevei generale.

Manuela NICORESCU

Simpozion, ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÎNT

Pe 28 aprilie, la Cercul militar Piatra Neamț a avut loc un simpozion dedicat lui Ștefan cel Mare și Sfînt, manifestare ocazională de comemorarea în 2004 a 500 de ani de la moartea marelui voievod.

Au prezentat comunicări prof. Constantin Păduraru de la Arhivele naționale Piatra Neamț (Epoca lui Ștefan cel Mare), dr. Mihai Șurubar de la Societatea de Științe Istorice Neamț (Manifestările din județul Neamț prilejuate de împlinirea a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare), pr. dr. Florin Țuscanu de la Parohia Ruginoasa (Ștefan cel Mare, apărător al vechii credințe), col. Octavian Mancu de la Asociația "Cultur eroilor" (Aspecte militare ale domniei lui Ștefan cel Mare), prof. Dan Mihăilescu de la Complexul muzeal Neamț (Ștefan cel Mare, adevăr și legendă) și prof. Nicolae Dumitrașcu de la Arhivele Naționale Neamț (Monumentul de la Războieni, în documente).

În cadrul manifestării a fost vernisată o expoziție de cartofilii, sub genericul „Ștefan, Ștefan Domn cel Mare”, exponatele provenind din colecțiile particulare ale colecționarilor Viorel Nicolau și Gheorghe Apopei. (N.S.)

APOSTOLUL

REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ

ISSN - 1582-3121

Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 10.000 lei

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - director general, Iosif COVASAN - director economic, Constantin TOMȘA - director executiv, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - redactor șef, Ștefan CORNEANU - redactor șef adjunct, Dumitrița RĂDUCU, Dan AGRIGOROE, Niculina NIȚĂ, Steluța ALEXANDRU, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Constantin TIMOFTE (Subredacția Țirgu Neamț) Carmen DASCĂLU (secretar).